

Zaferre Kadar

41

2008
Ekim

Genç

Yaldız

devrim biziz biz devrimiz

1 YTL KDV Dahil

POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN

AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!

KÜBA GENÇ KOMÜNİSTLER LİĞİ'NDEN DÜNYA GENÇLİĞİNE ÇAĞRI

Küba Genç Komünistler Ligi (UJC) tüm dünyadaki gençlik ve öğrenci kurumlarını Küba üzerindeki ablukanın kaldırılması için başlatılan uluslararası harekete katılmaya davet etti.

Pazar günü yayınlanan açıklamada UJC Ulusal Bürosu, Gustav ve Ike kasırgalarının meydana getirdiği hasarlara rağmen Washington'un Küba karşıtı ekonomik, ticari ve finansal kısıtlamalarında ısrarcı olduğu konusunda uyarıda bulundu.

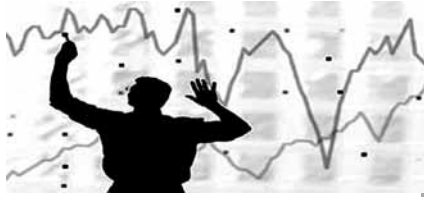
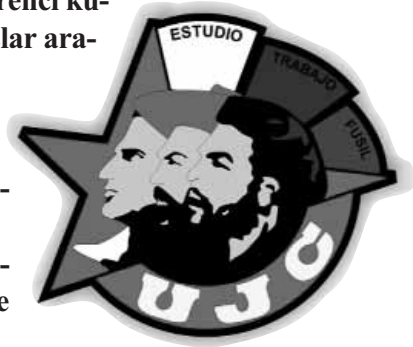
Yapılan açıklamada Küba gençlik organizasyonu ayrıca tüm dünyadan, kasırgadan etkilenen Gençlik adasına gönderilen bağışlara ve dayanışma mesajlarına olan şükranlarını sundu.

Açıklama, bu tür olayların maddi değerinden öte sahip oldukları anlam bakımından önemli olduklarının altını çizdi.

ABD tarafından yapılan şartlı yardım teklifine istinaden UJC,

Küba'nın ne hediyelerin ne de yüklerin herhangi bir türünü kabul etmeyeceğini bildirdi.

Metinde Küba gençliğinin günlük mücadele içinde yetiştirildiğini ve bu nedenle de Fidel Castro'nun Küba devrimini ne doğal fırtınaların ne de kötümserlik kasırgalarının yenemeyeceğine dair yaptığı son uyarısını destekleri belirtildi.

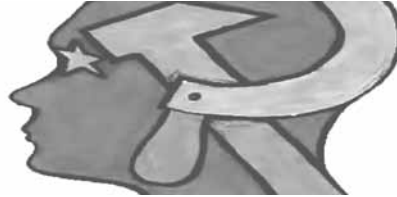

BAŞYAZI:

Muhteşem Çöküş

Sinan KUTLU

4-5

GÜNDEM:

6 Kasım ve Öğrenci Gençlik Hareketi

22-23

DENEYİM:

Zor Görünenin Üzerine

S.ÇELEN

6-7

SLOGANLAR ÜZERİNE:

"Halkların Kardeşliği" Değil
Proletarya Enternasyonalizmi

8-9

KADIN SORUNU:

Kadını Ezen Kim Gerçekte

14-15

BİLİM:

Maddenin Sırrı Araştırılıyor:
CERN

10-11

Z. K. GENÇ YOLDAŞ İRTİBAT

e-posta:

gencyoldas-2006@hotmail.com

web adres:

www.mucadelebirligi.com

tel: 0212 531 44 83

küba'yı savunuyoruz

Merhaba Genç Yoldaşlar

Okurlarımızın, genç yoldaşlarımızın kolektif emeğiyle zenginleşen bu sayımızla yeniden sizlerle birlikte olmanın coşkusuyla yaşıyoruz.

Genç yoldaşlar, kısa tarih bir çok büyük toplumsal olayı, büyük altüst oluşları bağrında toplayarak hızla yoluna devam ediyor. Artık, tahtları sallayan uğultuları duymak için kulağımızı toprağa dayamaya gerek yok. İşte dünya emperyalist-kapitalist sisteminin motoru sayılan ABD'de ortaya çıkan kapitalist sistemin son büyük ekonomik krizi ve dev tekellerin arka arkaya çöküşü... İşte "kapitalizmi çöpe atamayız" diye bağırarak panik havasındaki burjuvalar... Ve işte Brezilya'dan Yunanistan'a, Filipinler'den Fransa'ya vs. kadar yeni bir dünya için harekete geçen milyonlarca işçinin, emekçinin, gençliğin devrimci eylemleri... 150 yıl önce Paris Komünü yeni bir dünyanın, emeğe ait bir dünyanın doğuşunu müjdelemişti. Şimdi o yeni dünya hiç olmadığı kadar yakın ve mümkün!

Büyük günler yaşıyoruz yoldaşlar. Bu büyük günlerde, iki sınıf arasında kıyasıya süren bu savaşın ortasında devrimci gençlik hiç olmadığı kadar önemli bir görevi omuzlayacak; sosyalist bir dünyanın yaratılması için üzerine düşen kavgayı vermek... Bu kavganın en önemli parçalarından biri tüm dünyada, sosyalizme karşı binbir yolla savaşan burjuvazi karşısında emekçi halkların mücadele birliğini sağlamak enternasyonal görevlerini yerine getirmektir.

Genç yoldaşlar olarak bu bilinçle Küba Genç Komünistler Ligi'nin Küba üzerindeki ablukanın kaldırılması için başlattığı uluslararası hareketi **destekliyoruz**. Emperyalist-kapitalist dünyanın uzun süredir hedef tahtasına oturduğu sosyalist Küba'yı **savunuyoruz!**

Bizler bu büyük devrimci dönüşüm çağında üzerimize düşen devrimci görevin, sosyalizmin dünya kazanımlarının savunulması olduğunu biliyoruz. Ve yine biliyoruz ki, sosyalist ülkelere verilecek en ileri enternasyonal destek, kendi ülkelerimiz de devrimleri gerçekleştirmek, burjuvaziyi alaşağı etmek olacaktır.

Tüm genç yoldaşları daha fazla Küba yaratmak için, devrimleri gerçekleştirmek için, cüret ve cesaretle savaşmaya çağırıyoruz!

Evet tıpkı enternasyonalde dediği gibi: **"BU KAN DENİZİNİN UFKUNDAN KIZIL BİR GÜNEŞ DOĞACAK"**

MUHTEŞEM ÇÖKÜŞ!

Sinan KUTLU

Kapitalist sistemin bunalımı derinleşiyor. Her biri en az bir asırlık koca bankalar, işletmeler, sigorta şirketleri iflas kuyruğuna girmiş durumda. Batan, yok paraya başka tekellerce yutulmuş... Buhran korkunç bir fırtınaya dönüşüyor. Yere serdiği devlerle birlikte kapitalist sisteme olan inanç ve güveni de yok ediyor. Kilise bile “Marx haklıydı” demekten kendini alamıyor.

Kuşkusuz Marx haklıydı ve hala haklı. Ve sadece Anglikan kilisesinin bahsettiği spekülasyon sermaye konusunda değil, kriz olgusunun kapitalizmin genetik kodu olduğu, bu içkin çelişkilerinin onu kendi karşısına dönüştüreceği konusunda da... Tek sözle, baştan sona haklıdır Marx.

Kriz, daha doğru ifadeyle buhran, öyle güçlü esmeye başladı ki, burjuvazinin en yetkin ağızlarından altın değerinde itiraflar peş peşe dökülüyor. Kimileri hala bunu salt bir finansal kriz olarak göstermekte ısrar etse de, Greenspan’ın söylemiyle, “*bu ancak yüzyılda bir görülebilecek bir kriz*”! Öyle ki, ABD’nin serbest bıraktığı 850 milyar dolar gibi büyük bir para bile bir işe yaramadı. Tüm borsalar çakılmaya devam ediyor. Ve daha yolun başındayız.

Son yazımızda kapitalist dünya sisteminin evriminin genel bir görünümünü ele almıştık. Temel dinamikleriyle bugünü yaratan sürece işaret etmiş ve tek bir kapitalist dünya ekonomisi halinde sıkıcı birbirine bağlanan yaşlı dünyamızın son büyük kavga için nasıl hazırlandığını açıklamaya çalışmıştık. Orada çıkar-

dığımız sonucu şöyle özetlemiştik: “Bu büyük krizler ve tüm kıtalarda emekçilerin ayaklanması, tüm bir kapitalist evrimin kaçınılmaz sonucudur. Bu tablo, uluslararası sermayenin

nasil büyük bir güçsüzlük yaşadığının ve saldırganlığının altında bu güçsüzlüğün yattığının göstergesidir.” Gelişmeler bu temel olguyu artık herkesin görebileceği açıklıkla ortaya koyuyor. Artık kapitalizmin yeminli müritleri bile emperyalist-kapitalist sistemin gücü konusunda boş inan beslemiyorlar. Ama bu noktayı bir de bizim ortalama sol’cularımız görebilse!

Çelişkilerin Uç Noktası

Kapitalizm, bir meta ekonomisi. Meta ekonomisinin en gelişmiş, en tam hali. Artı-değer sömürsüne, canlı emeğin sömürsüne dayanan bir sistem. Artı-değerin üretilmesi ile bu değer gerçekleşmesi süreçleri parçalanmış süreçlerdir. Geçmişte pazar hacmini birebir tahmin ve belirleme yetisi olmayan sistem, satılmayan bir metalar yığınyla karşı karşıya kalıyordu. Emperyalist dönemde pazar hacmini tespit etme yeteneklerini edindiler. Ama atıl para-sermayenin üretim süreci dışında kalarak kar elde edebilmesi, ve düşme eğilimi taşıyan kar oranlarını yükseltme arayışları, artı-değer üretimi ile bu değer gerçekleşmesi arasındaki parçalanmışlığın sonuna kadar bu atıl-para sermaye tarafından doldurulmasının önünü açtı. Sonuçta sürekli genişleyen bir kredi havuzu, gerçek değer dışında ve onu kat kat aşan bir hayali değerler toplamı, meşhur deyimle bir balon ekonomi büyüdükçe büyüdü. Büyüyen üretim ve para-sermaye, sadece bugünün değil, geleceğin kazanç ve gelirlerini de bugünden pazar ilişkisi içine soktu. İnsanların onlarca yıllık geleceklerini ipotek altına aldı. Kar oranlarını artırma veya korumanın yollarını böyle buldu. Dünya toplam üretiminin onlarca kat fazlasını oluşturan hayali değerler dönüyordu borsalarda.

Bu çarkın öyle ya da böyle gelip dayanacağı yer, pazarın asıl

Krizler ve savaşlar, getirdiği yıkımların, yoksullukların, acı ve gözyaşının, ölümlerin yanında, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için sermayeyi altetme imkan ve fırsatlarını da yaratır. Özellikle güncel buhran türünden büyük olaylar!.. Dünyanın devrimci dönüşümünü hedefleyenler, ancak yüzyılda bir karşılaşılacak bir devrim fırsatıyla karşı karşıya olduklarının farkındalar. Ve bu tarihsel fırsat, “alacak-verecek” hesaplarıyla, “faturacılıkla” heba edilemeyecek kadar değerli.

kitlesini oluşturan emekçi yığınların tüketim gücüdür. Marx’ın deyimiyile “bütün gerçek bunalımların son nedeni, daima kapitalist üretimin üretici güçleri sanki toplumun mutlak tüketim gücü bu güçlerin sınırını teşkil edermişçesine geliştirme çabasına zıt olarak, kitlelerin yoksulluğu ve sınırlı tüketimidir” Kapitalist ekonomi, hangi araçları kullanırsa kullansın, son tahlilde gelip dayanacağı yer burasıdır. Ve bu noktaya varıncaya kadar, devreye soktuğu her “geciktirici” araç, krizi öteleme konusundaki her “başarısı”, patlayacak krizin şiddetini artırmaktan başka birşey yapmayacaktır. “Mali piyasalar çağı”nda emperyalistlerin yaptıkları, tam da bu olmuştur!

Sanki çöküşü daha muhteşem kılmak için tüm çelişkileri en uç noktasına kadar zorladı sermaye. Gerçek değerden giderek bağımsızlaşan bu hayali değerlerin, bu inanılmaz çarkın eninde sonunda tıkanması kaçınılmazdı. Ve çöküş bu hayali değerleri gerçek değerlere indirmekle kalmayacak, klasik krizlerde olduğu gibi, gerçek değerlerin önemli bir bölümünün de “buharlaşmasına” yolaçacaktı.

Hepsi bu değil! Geçmişten farklı olarak, sistem, bu en uç noktaya gidebilmek için geniş emekçi yığınlarının gelecek gelirlerini de bireysel krediler yoluyla ipotek altına aldı. (Sadece ABD’de 15 trilyon dolar, İngiltere’de 4 trilyon dolar tutarında bir borçlanma sözkonusu.) Bu, sisteme bugüne kadar muazzam kar-

lar elde etme imkanı verdi ama, topyekün bir yıkımı da hazırladı. Yani batan ve batacak olan sadece şirketler değil. Belki de ilk defa emekçiler, işsiz kalıp yaşamdan kovulma tehdidinin ötesinde, “iflas” olgusuyla yüz yüze! Kapitalist toplum kelimenin gerçek anlamında paramparça olmak üzere.

Krizin Faturası?

Kapitalist dünya çöküyor. Hiçbir hükümet müdahalesinin durumu tersine çeviremeyeceği her geçen gün herkes tarafından kavranıyor. Ve tam da böyle bir ortamda ortalama sol “krizin faturasını kapitalistlere ödetmek” dışında bir politika bulamıyor!

“Yüzyılda bir görülebilecek bir kriz”... ve kendilerini sosyalist olarak adlandıranların geliştirdiği acınası politika! Ne büyük bir çelişki!

Marx ve Engels, 150 yıl önce kriz ve devrim bağıntısını apaçık kurmamışlar mıydı? Tüm bir marksist hareket bu açık ilişki üzerinden hareket etmemiş miydi? Gerçekleşen hemen tüm proleter devrimler, böylesi (hatta böylesi kadar bile olmayan) kriz dönemlerinde başarılmamış mıydı? Proleter hareketin uluslararası tarihi bu kadar net ve açık deneyimler sunarken, aklına devrimin “d”sini bile getirmeyen “fatura meraklıları”, kapitalistlerin kendilerinin bile inanmadığı “güçlü kapitalizm” inancıyla öylesine sakatlanmış ki, işçi ve emekçilere, bu “yüzyıllık fırsat” koşullarında kırıntılar için mücadeleyi öneriyorlar! Emperyalist-kapitalist sistemin saldırganlığının apaçık bir güçsüzlük olduğunu bir türlü kavrayamıyorlar.

Eğer “krizin faturasının kapitalistlere ödetilmesi” söyleminin bir anlamı varsa, bir anlam taşıyacaksa bu, ancak ve ancak kapitalistlerin iktidarına son vermek, kapitalist devleti yıkmak, emeğin iktidarını kurmak olabilir. Ancak bu şartlarda kapitalistler “fatura” ödemiş olurlar. Bunun dışında her türden kırıntı, bu sloganı ileri sürenlerin bir sosyalist değil, olsa olsa bir muhasebeci olduğunu gösterir!

Krizler ve savaşlar, kapitalizmin doğasıdır. Kapitalist sistem için yazgıdır bunlar. Ama hiçbir şekilde insanlığın yazgısı değildir! Krizler ve savaşlar, getirdiği yıkımların, yoksullukların, acı ve gözyaşının, ölümlerin yanında, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için sermayeyi altetme imkan ve fırsatlarını da yaratır. Özellikle güncel buhran türünden büyük olaylar!.. Dünyanın devrimci dönüşümünü hedefleyenler, ancak yüzyılda bir karşılaşılacak bir devrim fırsatıyla karşı karşıya olduklarının farkındalar. Ve bu tarihsel fırsat, “alacak-verecek” hesaplarıyla, “faturacılıkla” heba edilemeyecek kadar değerli.

zor görünenin üzerine

S.ÇELEN

Mücadelenin her bir boyutu farklı farklı deneyimler sunuyor hepimize. Ve bu deneyimler bir sonrakilerine kavga alanlarında rehberlik ediyor. Zor görünenin üzerine, çıkardığımız derslerle, örnek alacağımız, yol gösterecek olan değerlerle yürüyoruz.

Üzerinden fazla geçmeyen ve hafızamızda diri duran bir deneyimden bahsedeceğiz. Bu deneyim bu sene ki Hrant Dink anmasına dair. Marmara Üniversitesi öğrencilerinin anmaya hazırlanım ve katılım sürecini barındıran bir deneyim bu. Ve tabii ki bu sürecin sonucunda olumlu yanları ve eksik yanları bir bütün halinde önümüze koyan bir deneyim.

Kimi zaman çalışmanın önünde bazı engeller görürüz. Ve bunları ardı sıra bir çırpıda sıralayabiliriz. Belki haklı yanları vardır tüm bu çıkışsızlığın. Gözle görünendir çünkü. Devrimci bir işçisindir örneğin. Sınıf bilincini kuşanmışsındır. Ve önünde bir hedef vardır. Yeni girdiğin fabrikadaki işçileri örgütlemek. Fakat bu pek kolay elde edilebilecek bir iş değildir senin için. Onlara kendi buldukları yaşam koşullarının farkına varmalarını sağlamak, yaşamı kendi ellerinin arasına almalarının gerekliliğini kavratmak,

sınıf bilincini aşılacak vb.. Sendikal mücadelenin önnü tıkanmıştır, patron kendi hemşerilerini fabrikaya yerleştirerek patron-işçi çelişmesini yok etmeyi büyük oranda başarmıştır. En ufak gözle görünür hareketlilik işten atılmayla sonuçlanacaktır. Bu ve sıralayabileceğimiz bir çok olumsuzluk bir engeller yığıdır sınıf örgütlenmesinde. Ama bütün bunlara rağmen sınıf mücadelesi tarihi eşi görülmemiş grevlere, direnişlere, ayaklanmalara tanık olmuştur. Bu sorunlar birbirleriyle eşdeğerde olmasa da her çalışmanın önüne çıkmış ve bu engel bir şekilde aşılmıştır.

Peki ya öğrenci örgütlenmesinde benzer yanlar görmek mümkün müdür? Buna evet yanıtı verebiliriz. Özellikle Marmara Üniversitesi devrimci çalışma anlamında öğrenci hareketinin kendisine has örgütlenme sorunlarını en fazla barındıran bir mücadele alanıdır. Devrimci öğrenci hareketinin etkisizliği, faşizmin öğrenci örgütlülüğüne karşı bir karşı-güç olarak yer alamaması, geniş bağ kuramama, öğrenci gençlikle buluşamama sorununu da gündeme getiriyor. Sol hareket kendisini açıktan ifade edebilecek durumda değildir. Bu bir gerçekliktir. Elbette bu aşamaya nasıl gelindi, bu durum neden böyledir bu

tartışılacak ayrı bir konudur. Onun için sorunun bu yanına değinmeyeceğiz. Fakat tüm bunlara rağmen bir devrimci mücadelenin gelişimi için bir potansiyel, bir olanak barındırdığı açıktır. Sorun bu potansiyeli açığa çıkartabilecek, onu harekete geçirebilecek bir gücü yaratmaktır. Bu dikeşi bir kere tutturdu mu ardı ondan sonra gelecektir.

Marmara Üniversitesi'nden Hrant Dink anmasına katılım sağlayıp, kısıtlı imkanlara rağmen o potansiyeli kısa bir sürede harekete geçirebilen öğrenciler bunun kanıtıdır. Bu katılım sıradan bir katılım değildir.

Ve gerek anma sırasında, gerek eylem içerisinde edindikleri misyon bu farklılığın kanıtıdır. Onun için bizler için bu örnek üzerinde önemle durmamız ve dersler çıkarmamız gereken bir deneyim konusudur.

Peki nedir bu deneyim konusu?

1. Devrimci çalışmanın ve öğrenci örgütlenmesinin pratik anlamda yansımalarının zor olduğu bir alanda çevre ilişkiler harekete geçirilerek sürecin öznesi haline getirilebilmişlerdir. Bu şu açıdan önemlidir; normal zamanda öne çıkmayarak sorumluluk alamayacağını düşündüğümüz kişiler öne çıkmışlar, eylemin hazırlık aşamasından tutun, gerçekleşme aşamasına kadar sürecin yürütücüsü olabilmüşlerdir.

2. Sınıflar mücadelesinde belirli an, zaman ve toplumun üzerinde derin etki bırakan olayların toplumun geniş kesimlerini etkileyebileceği, harekete geçirebileceği ve devrimci hareketin bundan devrimci amaçlar doğrultusunda faydalanabileceği görülmüştür. 1 Mayıs, 6 Mayıs gibi bizim mücadele tarihimizde önemli bir yere sahip olan bu tarihler bu gelişmenin aracı olabilmüşlerdir. Hrant Dink anması öncesi ve sırasında da bu özellik açığa çıkmıştır.

3. Açık çalışmanın önüne geçen engeller, "bir şey yapamama" türünden pasifist ve olumsuzluk üreten anlayışla beraber "devrimin etkileyemeyeceği alan yoktur" düşüncesinin önüne geçememiştir. Kapalı çalışma tarzında yürütülen, çevre olanakları ve kişileri kapsayan bir çalışma belirli deneyimleri beraberinde getirmiştir. Güven, olumluluk, girişkenlik gibi.

4. Anma sırasında açılan önceden hazırlanan pankart eylem sırasında hem ajitatif yönden etkileyici o-

Devrimci eylemi başlatmadan önce, devrimci düşüncelerin kitlelerin büyük çoğunluğu arasında üstünlük kazanmasını bekleyen kişiler, asla devrimci olmazlar. Çünkü, böyle bir devrimci ile bir latifundiya sahibi, zengin bir burjuva arasında ne fark vardır? Hiç bir fark yoktur! (...) Ve gerçek devrimciyi sahte devrimciden ayıran şey, esas olarak, şudur; Biri kitleleri harekete geçirmeye çalışır, öteki ise harekete geçmeden önce kitlelerin bir bilince sahip olmasını bekler.

Fidel Castro

lan, güncel üzerinden belirlenmiş olan şiarıyla, hemde büyük bir kitleyi düzene sokma ve bir bütün halinde hareket edebilme olanağını sağlama-sıyla önemli bir yer edinmiştir. Pankartta ki şiar faşizmin propagandasına bir yanıtıdır; "Mahirler, Denizler, İbolar Bitmez Karadeniz'de." Anma sonrası dağınık ve kopuk sloganlarla belli bir amaçlı olmadan ilerleyen kitle Marmara Üniversitesi'nden devrimci öğrencilerin en önde pankartı açmasıyla pankartın arkasında sıralanmış, kitlenin eylem coşkusu daha da artmıştır. Artık kitlenin bir hede-

fi de vardır; Taksim Meydanı!

Buradan çıkacak başka bir sonuç da şudur: Pankart açmamın yasak olduğu bir eyleme pankart götürülmüş ve o pankart açılmıştır. Ve eylemin devrimci niteliğinde ve militan bir eyleme doğru gelişmesinde açılan pankartın payı oldukça fazladır. Bundan sonrası için karşılaşılabilecek olan bu ve benzeri eylemlerde bu durumun göz önünde bulundurulması gerekir.

5. Çıkarılacak en önemli ders! Kitlenin Taksim'e çıkarılmasına öncülük edinmiş, kitlenin tümünün alanı doldurması için anıtın çevresinde sloganlarla beklenmiştir. Peki bundan sonrası ne olacaktır? Görev tamamlanmış mıdır, her şey bitmiş midir? Asıl sorun bundan sonra açığa çıkmıştır. Kitle bu aşamadan sonra nereye yönlendirilebilirdi? Kitle Taksim'den sonra yine leninistlerin öncülüğünde faşist odakları hedef aldı. Bunun yanında bir ders çıkarımı olarak kitlenin devrimci öfkesini daha ileri boyutlara taşıyabilecek bir öncülük için ne gibi adımlar atılması gerekilirdi diye sormalıyız? Kuşkusuz ki ileri adım için daha ileri bir hedef konulması gerekliydi. Bu bizlerin çıkaracağı en önemli derstir.

6- Eylemin sonunda yaşanan saldırının ardından kitlenin toparlanamaması, eylemin daha da ileri boyutlara sıçratılamaması yine yukarıda çıkarılan dersle bağlantılıdır. Yani kitlenin önüne bir hedef koyma ve o hedef üzerinden eylemi daha üst boyutlara taşıma.

7- Bir kez daha Marmara Üniversitesi devrimci öğrencileri açısından düşünürsek, onlar sıradan bir biçimde katılabilecekleri bir eylemin farklı boyutlara evrilmesinde yol açıcı olmuşlardır.

“HALKLARIN KARDEŞLİĞİ” DEĞİL PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Sloganlar, belli bir dünya görüşünün, siyasal bir hareketin politik amaçlarının ve bu amaçlara nasıl ulaşılabileceğinin en açık, en öz- lü ifadeleri olarak doğar ve emekçilere hangi hedeflere doğru yürümeleri gerektiğini gösterirler. Bu politikaların en geniş kitlelere ulaştırılmasında önemli bir rol üstlenirler. Ortaya atılan sloganların içeriği bu nedenle oldukça önemlidir. Bizim açımızdan, özellikle de sosyalist hareket içinde, sosyalizm adına ortaya atılan sloganların gerçekten de bilimsel sosyalizmin hedef ve amaçlarına uygun olup olmadığını, bu sloganların gerçek içeriğini ortaya koymak, emekçilerin bilinçlerinde yaratılmaya çalışılan muğlaklığı, burjuva düşüncenin etkisindeki küçük burjuva yalpalanmasını parçalamak açısından önemlidir. Genç Yoldaşlar olarak bu sayımızdan itibaren Türk ve Kürt solu tarafından sıkça kullanılan ilk anda kulağa hoş gelen ama içeriği incelendiğinde kapitalizmin sınırlarını aşmayan, biraz ekonomizmi, biraz burjuva liberalizmine batmış bir dizi sloganı yeniden ele almayı gerekli gördük. Bu çerçevede ilk ele alacağımız slogan ise ortalama solun, reformistlerin, ulusal hareketin ve hatta burjuvazinin ortaklaşa kullandıkları “Halkların Kardeşliği” olacak.

“HALKLARIN KARDEŞLİĞİ” DEĞİL, PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Yalnızca sloganların içeriğinde değil, genel olarak teoride sosyalist hareket geriye gidiyor. Her biri, materyalist açıdan, nesnel olarak ciddi araştırma gerektiren teorinin konularını, en kolay yoldan ele alıyor. Dolayısıyla, en yüzeysel sonuçlara ulaşıyor. Teorik belirlemeler çoğu kez burjuva içeriği aşmıyor. Bilimsel sosyalizme kaba yaklaşım öteden beri var; bu defa olan ise, sosyalizmin ilkelerinden açık bir uzaklaşma.

Bu denli geriye gidüş, özellikle son yirmi yılda, bir toplumsal sistem olarak sosyalist sistemde yaşanan ciddi çözümlerle birlikte hızlandı. Ancak asıl belirleyici olan, Türkiye sosyalist hareketinin içsel

çözülmesi oldu. Türkiye sosyalist hareketinin küçük-burjuva karakteri belirleyici oldu geriye düşüşte. Türkiye’ye has özellikleri dışında, marksizmin küçük-burjuva kavranışı evrenseldir. Küçük-burjuva hareketin sosyalizmden etkilenmesi dört ana nedene dayanıyordu: Birincisi, sosyalizmin bilimsel temelleri, doğruluğu, ikna ediciliği; ikincisi, sosyalist sistemin dünya çapındaki artan gücü; üçüncüsü, kapitalizmin miadını doldurması; dördüncüsü, küçük-burjuvazinin git gide proletaryaya yaklaşarak devrimcileşmesi. Bu etkenlerden sosyalist sistemin çözülmeye başlaması ve bunun da etkisiyle, dünya işçi hareketinde ciddi kriz baş gösterince, küçük-burjuva sosyalizmi, bundan olumsuz etkilendi. Uğradığı büyük hayal kırıklığıyla, geride kalmış ne kadar burjuva slogan, tez, teori varsa ona sarıldı. Sonunda ilkesizliğe düşüp, oradan oraya savruldu.

Teori adına ortaya konulanlar, tutarsız şeyler. Her defasında birbiriyle çelişen görüşler ileri sürülüyor. İlkesizlikleri, tutarsızlıkları kendine sorun bile ettiği yok. Tam anlamıyla teorinin sefaletini yaşıyor. Politikada ise kendisine yön veren anlayış, pragmatizmdir. Orta yerde politikada iç tutarlılık, iç birlik diye bir şey kalmamış. Rüzgar hangi yönden eserse o yöne dönüyorlar. Ve biz bunları küçük-burjuva yazın ve çalışmalarında her gün görüyoruz.

Burjuva liberalizmine dönüş, kendini en açık, sloganlarda gösteriyor. İşte, Türkiye ve Kürdistan solu tarafından atılan “Halkların Kardeşliği” sloganı. Bu slogan, bilinen burjuva liberal anlayışın ürünü. Ama burjuva olan her şey, daha sonraları küçük-burjuvazi tarafından sahiplenildi, sürdürüldü. “Halkların Kardeşliği”, serbest ticaretten yana ticaret burjuvazisinin sloganı olarak doğdu. Uluslararası ticareti engelleyen eski sistemin engellerinden kurtulmak için kullanılmıştır. Eğer halkların sınırları aşan “uluslararası kardeşliği” sağlanırsa, o da bundan yararlanıp, tatlı ticaret yapacaktır. Marx, Lasalcıların bu sloganı, Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin programına almasını sert biçimde eleştirir ve “halkların uluslararası kardeşliği”nin burjuva bir kuruluş olan “Özgürlük ve Barış Li-

MÜCADELE BİRLİĞİ YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ MÜCADELE BİRLİĞİ

gası”ndan alındığını söyler. Türk ve Kürt solunun, proletarya enternasyonalizmi diye, emekçi kitlelere kabul ettirmeye çalıştıkları “Halkların Kardeşliği” sloganı, gördüğümüz gibi, burjuva içeriğe sahiptir.

Bizi ilgilendiren taraf, burjuva bir anlayışın, sosyalist bir anlayışmış gibi gösterilmesidir. Bunu, hem de proletarya enternasyonalizmini savunduğunu söyleyen sosyalistler yapıyor. Eğer biraz düşünselerdi, gerçeği görürlerdi. Ama akıntıya kapılma politikası her konuda olduğu gibi burada da kendini belli ediyor. Marx’ın, Alman proletaryasının enternasyonal görevlerini belirlemek yerine, programına burjuva “Halkların Uluslararası Kardeşliği” ibaresini koyan Lasalcıları ve onlara boyun eğen sosyalistleri sert biçimde eleştirdiğini biliyoruz. Ve O, bu slogan için *“emekçi sınıfların egemen sınıflara ve onların hükümetlerine karşı ortak savaşında, uluslararası kardeşliğin yerine geçirmek istenen bir ifade”* der. Engels de *“işçi hareketinin enternasyonalizm ilkesi, pratikte bugün için tamamen terk edilmiştir”* diyerek gelinen yeri işaret ediyor. Buradan da açıkça anlaşılıyor ki, “Halkların Kardeşliği” sloganı, proletarya enternasyonalizmi adına savunulamaz.

Marx, proletarya enternasyonalizminden “emekçi sınıfların egemen sınıflara ve onların hükümetlerine karşı ortak savaşında uluslararası kardeşliği”ni anlarken, bizim sosyalistlerimiz ise kime karşı olduğu belli olmayan “Halkların Kardeşliği”ni anlıyorlar. Arada böylesi bir farklılık var! Marx’ın enternasyonalizm anlayışı, Lenin’de de tüm yetkinliğiyle kendini gösterir. Lenin, emperyalistlerin çıkarı için, halkların birbirine boğazlatılmak istendiği, I.Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda, her ülke proletaryasını silahları kendi burjuvalarına çevirmeye çağırır. Buna uygun olarak, siperlerde birbirleriyle karşı karşıya gelen asker üniforması giymiş işçilere “kardeşleşme” çağrısı yapar. Görüldüğü gibi Marx’ın, emekçilerin “kardeşleşme” anlayışı ile Lenin’in asker üniforması giymiş siperler-

deki askerler için ortaya koyduğu “kardeşleşme” anlayışı aynı: Egemen sınıflara ve onların hükümetlerine karşı ortak savaşım. Ve ortak savaşımında emekçilerin uluslararası kardeşliği. Bu enternasyonal anlayışı I. Emperyalist Dünya Savaşı’nda sosyalist kadınlar, “enternasyonalleşme, kardeşleşme” biçiminde ifade ederler. Aynı anlayış leninistler tarafından, proletarya enternasyonalizmi temelinde, “Halkların Mücadele Birliği” olarak ifade ediliyor.

“Halkların Kardeşliği” ilk olarak Kürt ulusal hareketi tarafından geliştirildi. İki nedeni vardı: İlki, uzun yıllar süren iç savaşta, Türk egemen güçleri, Türk halkı ve Türkiye halkları arasında Kürt halkına karşı düşmanlık yaydılar. Kürt ulusal hareketi bu düşmanlığı kırmak ve halkları yeniden, gönüllü olarak kaynaştırmak için bu sloganı ileri sürdü; ikinci olarak, yalnızca Türk halkıyla değil, aynı zamanda Türk egemen güçleriyle de “barış” yapmak için. Yani iç savaşa son verip, bir “barış” imzalamak ve barış içinde yaşamak için. Oysa, doğru olan, Türk halkının, Kürt halkının ve tüm Türkiye halklarının, kendilerini ezen ve baskı altında tutan, özgürlüklerini engelleyen aynı ve ortak düşmana, egemen güçlere karşı kardeşçe birliği, yani mücadele birliğidir. Bu aynı ve ortak düşmana karşı “kardeşleşme”dir. Mesele emekçi sınıfların ortak hedefler temelinde, ortak savaşımıdır. “Halkların Kardeşliği” ise, ne ortak hedefi belirtiyor, ne de ortak savaşımı. Türkiye küçük-burjuva sosyalizmi ise, bu sloganı aldı, uluslararası alana uyguladı. Böylece proletarya enternasyonalizmi ilkesinden de uzaklaşmış oldu.

Oysa ki bugün, emekçi sınıfların, uluslararası burjuvaziye karşı ortak savaşımına ve enternasyonal birliğine daha çok gereksinme var.

C.DAĞLI

**Bu yazı Y.E. Mücadele Birliği 2-16 Haziran 2004, Sayı 17’den alınmıştır.*

MADDENİN SIRLARI ARAŞTIRILYOR

Son günlerde en çok konuşulan deney 10 Eylül'de, Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi CERN'de başladı. İlk aşamaya başarılı başlayan deney, teknik arızalar nedeniyle ertelendi. Arızalar giderildiğinde deneye tekrar başlanacak. Yerin 100 metre altında olan büyük hadron çarpıştırıcısı (LHC) paketler halinde gönderilinen hidrojen atomları çarpıştırılacak. Tünel dünyanın en soğuk "buzdolabı" olacak, zira süper iletken mıknatısları eksi 271,3 dereceye kadar soğutuldu. Eksi 273,15 mutlak sıfır kabul ediliyor. Bu çarpışmada çıkan sonuçlar 10 yıl içinde değerlendirilecek.

Bu deneyde "Evrenin sırrı ne?", "Madde neden ve nasıl kütle kazandı?", "Maddeyi oluşturan temel parçacıkları bir arada tutan kuvvet ne?", "Evrenin yüzde doksanını oluşturan 'karanlık madde' bulmacasının ardında ne var?" "big bang teorisi gerçek mi?" gibi merak edilen soruların yanıtları aranacak.

LHC isimli parçacık hızlandırıcısında atom çekirdeğinde bulunan protonlar çok yüksek bir enerjiyle çarpıştırılacak. LHC'in içinde 10 bin adet dev mıknatıs protonlara yön verilecek ve böylelikle protonlar alın altına çarpıştırılabilecek. Böylece fizik modellerinin temelini oluşturan ve maddeye kütle özelliğini veren 'Higgs (bazı çevreler tarafından tanrı zerreciği olarak da adlandırılıyor.)' parçacığı tekrar ortaya çıkarılıp gözlemlenebilecek.

Düşük enerjide yani 1 TeV (Tera elektron Volt) seviyesinde başlatılan çarpıştırmaların Ekim ayı içinde 5 TeV seviyesine çıkması hedefleniyor. 5.5 TeV yani kademeli olarak 10 TeV seviyesine ulaşmaya kadar denemeler yapılacak. Bu deneyler başarıya ta-

mamlanırsa protonlar ışık hızına ulaştırılacak. Asıl deney ışık hızındaki çarpışmada olacak.

Dört temel soru

-Higgs bozonu: İstikrarsız karaktere sahip parçacığa, adeta "ilahi parçacık" gözüyle bakılıyor, zira birçok araştırmacı bu parçacığı teorik olarak inceledi, ama şimdiye kadar hiç kimse onu göremedi. Bozon, onu 1964 yılında "tümden gelim" (dedüksiyon) yöntemiyle ortaya çıkaran İngiliz fizikçisi Peter Higgs'in adını taşıyor. Bozonun varlığını deneyle kanıtlamak, parçacık fiziğinde bilinenleri özetleyen "standart modelin (bigbang i temel alan evrenin genişleyip bir süre sonra büzülerek tekrar özgün bir atom halini alacağını savunan modelin)" eksik halkasını bulmak anlamına gelecek.

Higgs bozonu, kütlelenin nasıl kazanıldığının anlaşılmasını sağlayacak. Bazı parçacıkların niçin kütle-den mahrum olduğu da böylelikle anlaşılabilir.

-Süpersimetri: Bu kavram, son yılların en esrarengiz keşiflerinden biriyle ilgili. Şöyle ki, görünen madde evrenin sadece yüzde 4'ünü oluşturuyor. Kainatın yüzde 23'ü karanlık madde, kalan yüzde 73'ü de karanlık enerjiden teşekkül ediyor. Bu konunun aydınlatılması; karanlık maddenin, "nötrino" adı verilen süpersimetrik parçacıklardan oluştuğunu gösterebilecek.

-Madde ve anti-maddenin esrarı: Enerji maddeye dönüşürken, bir parçacık ve zıt kutuplu elektrik yüküne sahip bir yansıması, bir başka deyişle anti-parçacığı oluşuyor. Parçacık ve anti-parçacık bir araya gelecek olursa birbirlerini yok ediyor ve enerji ortaya

çıkıyor. Mantık, madde ve anti-maddenin evrende eşit miktarda bulunması gerektiğini söylese de, anti-madde nadir bulunuyor.

-Büyük Patlamadan sonra saniyenin binde birindeki şartları yeniden oluşturmak: O sırada madde, kuark ve glüonlardan oluşan bir çeşit “yoğun ve sıcak çorba” olarak ortaya çıktı. Çorba soğuyup yoğunlaşırken, kuarklar; protonlar, nötronlar ve diğer kompozit parçacıkları oluşturdu. LHC, ağır iyonları birbirleriyle çarpıştırarak bir anlık da olsa, Güneş çekirdeğinden 100 bin kat daha yüksek sıcaklık elde etmeye çalışacak. Bu çarpışmalar sırasında kuarklar ortaya çıkacak. Araştırmacılar, serbest kalan kuarkların maddeyi oluşturmak için ne şekilde ve nasıl birleştiklerini gözlemleyebilecek.

Bazı bilim adamlarının, protonların çarpışmasının dünyayı tehlikeye atacağını söylemelerine karşın, Stephan Hawking gibi ünlü fizikçiler, bu endişelerin yersiz ve deneylerin son derece güvenli olduğunu belirterek CERN’e destek verdi. Ama Hawking Higgs bozonunun bu deneylerde gözlenemeyeceğini savunuyor.

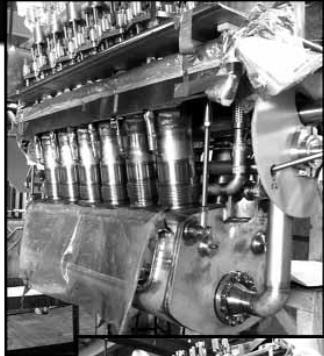
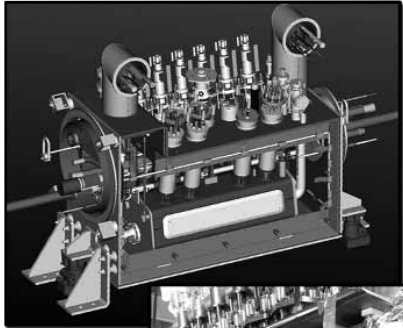
Bu deney sonucunda hayatımıza birçok yenilik girebilir. Daha hızlı iletişim, daha hızlı ulaşım, hava yolu taşımacılığında gelişmeler vesaire.

Tabii militarizmin de bundan çıkarı olacaktır kuşkusuz. Geçmişte ve günümüzde bilim, iktidar ve militarizmin kucagındadır. Bilim ve iktidarın bu işbirliği çok eskiye dayanır. M.Ö. II. Yüzyılda Arşimet, Siracuzsa’yı savunmak için silahlar yapmıştır. Ama bilim ile iktidar arasındaki işbirliği o çağdan bugüne insanlığı tehdit edecek boyutlara gelmiştir. Bunun en büyük örneği ise Japonya’ya atılan atom bombaları olmuştur.

Yüzyılın deneyi |

Çarpıştırıcı, Fransa-İsviçre sınırında, Cenevre yakınlarında, yerin 100 metre altında 27 kilometrelik dairevi bir tünel olarak inşa edildi.

Einstein’in atomun varlığını ispat etmesi ve Lise Meitner’in atomu bölmesiyle “atom bombası”na giden yol açıldı ve sonunda burjuvazinin sağ kolularının, acımasız yüzünü Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarıyla gösterdi.

Bu olaydan sonra Einstein şöyle diyecektir: “Ben atomun varlığını bilim ve insanlık için kanıtladım, insanların öldürülmesi için değil”.

Ama durum bugün de farklı değildir. CERN’de Tanrı’ya kafa tutan fizikçiler evrenin sırlarını çözmeye uğraşırken belki de farkında olmadan Tanrı’nın oğlunun gökten tekrar inmesini bekleyenlere hizmet ediyorlar.

Militarizmin çıkarlarına örnek verecek olursak; bilim adamlarının yıllardır peşinden koştuğu “anti madde”.

Anti maddenin sırrının çözülmesinden sonra atom bombasının, yanında bir “çakıl taşı” boyutunda kalacağı yeni kitlesel imha silahları geliştirilebilir.

Ama sonucu ne olursa olsun CERN deneyi AB ülkelerinin bir projesi olduğundan elde edilen sonuçlar Amerika’nın değil Avrupa’nın malı olacak. Her ne kadar ikisi de emperyalist olsa da, kim bilir belki de bir gün çıkarları çakışacak ve bu silahları kendilerine karşı kullanacaklar!

Fatsa’dan
DÖB’lü Bir Öğrenci

DEVİRİMİN ÖRGÜTLENMESİNDE OKUMANIN ÖNEMİ

ken devrimci gençlik devrim olur mu olmaz mı vb. konuları değil de devrimi nasıl örgütleriz, devrimi örgütlerken araç ve yöntemlerimiz ne olmalıdır vb. sorulara cevap aramalıdır. Yani devrim bizim açımızdan bir pratik politika sorunudur. Devrim güncel bir olgudur. O halde devrimci gençlik şunu yapamaz: bir filozof gibi dünyayı uzun uzun tartışıp yorumlayamaz. Çünkü hem süreç hızlı, sert hem de aslanan dünyayı değiştirmektir, tartışmak değil.

Yukarıda anlatılan bunca şeyden sonra devrimci gençlik okumamalı sonucu çıkarılmaz. Zira devrimci pratik devrimci teori olmadan eksik kalır. Gençlik neyi nasıl yaptığını ne amaçla yaptığını ve sadece neye karşı olduğunu değil, ne uğruna savaştığını da bilmeli. Devrimci teori kuşanırsa ancak devrim ve komünizm mücadelesi sağlam temellere oturur. Uğruna savaştığımız, hayatımızı ortaya koyduğumuz mücadele bilinç, yürek ve silaha dayanmaktadır. Yürekli olmak silahlı mücadeleyi yoğun bir biçimde vermek elbette önemli. Bilinçsiz yüreklilik veya akıllıca yapılmayan bir eylem, davaya fazla şey katmayacaktır. Çok yumruk sallamak yerine akıllıca atılan ama düşmanın kalbini durduracak bir yumruk doğru olandır.

Devrimci mücadele içerisinde yer alan insanların ve bu mücadeleye katılma amacı taşıyanların şunu bilince çıkarması ve kavraması zorunludur: bilimsel sosyalizmin zorunluluğu bilimsel temellere oturtularak anlaşılmazsa duygularımız bizi bir yere kadar götürür. Örgütsüz pek çok insan bize şunları söylüyor: “devrim olsun isterim ama bu halk buna değmez”, “devrim zor iş”, “sosyalizm olanak dışı herkes eşit olamaz”, “devlet nasıl kendi kendine ortadan kalkacak” vb... Marksizm-Leninizmi ustalarından öğrenip özümsemesek bu bizi mücadeleden uzaklaştırır veya devrimcileşmemize engel olur. Kapitalizm iğrenç bir

Günümüzde gençliğin önünde duran en temel görev devrimi örgütlemektir. Peki gençlik -özellikle devrimci gençlik- devrimi nasıl örgütleyecek? Bu soruya verilecek en iyi cevap şudur: içerisinden geçtiğimiz süreç hiç de teorik tartışma dönemi değil. İşçi-emekçiler devrimci eylemlere doğru bir eğilime sahipken ve kapitalizm krizdey-

düzen ve her geçen gün dünya halklarını daha çok çürütüyor, yozlaştırıyor. Bilinçli olmazsak daha doğrusu bilincimizi sürekli diri tutmazsak mücadeleden geri düşeriz. Sürekli bir devrimci yenilenme ve yetkinleşme şarttır. Çünkü yaşam boşluk tanımaz. Kapitalist bir dünyada yaşıyoruz ve biz bu bataklıktan çok uzakta değiliz, ya bir iki adım ya da biraz daha fazla. Geri dönmek zor değil maalesef. Nasıl ki su sızacak ufacık bir boşluk buldu mu kayayı bile deliyorsa kapitalizm de ufacık bir boşluk buldu mu bu boşluğa tüm çirkinliğiyle saldırır, çünkü yaşam gerçekten de boşluk tanımıyor. “Eğer kafa yoksa kalp kötü bir rehberdir” diyor Marx, bunu unutmamak gerek.

Kim olduğumuzu unutmak istemiyorsak, emek verdiğimiz devrim mücadelesinden geri düşmek istemiyorsak bilincimizi sürekli yenilememiz gerekir. Pe ki nasıl? Pratik de buna yardım edebilir. Ama en başta gelen okumaktır. Özellikle Marksist-Leninist klasikler. Devrimci politik romanlar, dünya klasikleri de okunabilir. Tabii bizim yayınlarımız ve burjuva basın okunmalı. Gündem mutlaka takip edilmeli gazeteler, dergiler, köşe yazıları, burjuva yazarların makaleleri, araştırmaları... Burjuva yayınlar önemli. Zira artık burjuvazi dahi çöküşünü gizleyemiyor. Bunu her yerde dile getiriyor. Bunları onların ağzından duymak bizim açımızdan önemlidir. Burjuvazinin eğilim-yönelimleri de bu şekilde anlaşılabilir.

Okumak gerek ama her yere yumruk sallamamak, bu noktada planlı hareket etmek gerekir. Zaman kaybetmeden nerede eksiksek oradan başlamalıyız. Okuma çalışmalarımız belli bir amaca yönelik olmalı. İşimize yaramayacak kitapları okumamız bize fayda getirmez.

Biz genç yoldaşlar okuma ihtiyacını kendimizde hissetmeliyiz. Okumadığımız zaman kendimizi rahatsız hissetmeliyiz. Bu bilinç elbette bir anda kazanılacak bir şey değil. Bu yüzden kendimizi bu konuda sıkmalı, denetim altında tutmalıyız.

Daha verimli bir okuma için okuduklarımızdan notlar almak ve notları tekrar tekrar okumak, yazı yazmak son derece faydalı olacaktır.

Genç yoldaşlar, içinden geçtiğimiz süreç sert ve hızlı. Kapitalizm içerisine girdiği bunalım ve çöküş evresinde bunu açıktan itiraf ederken, bizim hem günümüzün devrimci önderleri hem de sosyalist toplumun ilk yeni insanları olabilmemiz için ideolojik olarak sağlam kadrolara ihtiyacımız var. İşte tüm bunlardan dolayı daha iyi bir devrimci yenilenme için ileri... Kaybedecek zaman yok!

İzmir'den Genç Bir Yoldaş...

“Ancak kafanızı insanlığın bütün hazineleri konusunda bilgi edinerek zenginleştirdiğiniz zaman komünist olabilirsiniz”

Lenin

ÖĞRENMEYE ÖVGÜ

En kolayından başla öğrenmeye
Zamanı şimdi? vakit geç deme!
Öğren ABC'yi
Yeterli değil bu, ama öğren onu!
Başla öğrenmeye, sabırla!
Sen her şeyi bilmelisin.
Yönetimi sen ele almalısın.

Sen sefalettaki adam, Öğren!
Sen hapisteki adam, Öğren!
Sen mutfaktaki kadın, Öğren!
Sen altmış yaşındaki, Öğren!
Yönetimi sen ele almalısın.
Siz evsiz barksızlar-Okula gidin!
Siz soğuktan titreyenler bilimle donanın!
Siz açlar al kitabı eline. Silahtır O.
Yönetimi sen ele almalısın.

Utanma sor, Yoldaş!
Bırakma başkalarının sana anlatmasını, git kendin öğren!
Eğer kendin öğrenmediysen bir şeyi onu bilmiyorsun demektir.

Hesapları kontrol et, Onu sen ödeyeceksin.
Parmağımı hesaptaki bütün kalemlerin üstüne koy,
Ve sor, nerden çıktı bu?
Yönetimi sen ele almalısın

Bertolt Brecht

KADINI EZEN KİM GERÇEKTE?

Birey toplumsal bir varlıktır. Bu nedenle sömürü ilişkileri üzerine kurulu bir toplumda yaşayan bireyin kişisel özgürlüğünden bahsetmekte mümkün değildir. Bu genel çıkarımı kadının özgürleşme sorunu açısından ele alacağız.

“Önüme gelen problemin çözümüne zamanım %10’unu o problemi anlamaya ise zamanımın %90’ını ayırım” der Einstein. Çünkü sorunu iyi tanımadan sorunun çözümünü bulmamız da mümkün değildir. O halde biz de şimdi bilimsel sorunların çözümü kadar, toplumsal sorunların çözümü için de geçerli olan bu yöntemi önümüzde duran soruna uygulayalım.

Feminist hareket kadının ezilmişliğini erkeğin kadın üzerindeki egemenliğini, salt biyolojik bir farka, cinsler arasındaki savaşıma indirger. Dolayısıyla kadının özgürlüğü önündeki en büyük engeli de erkek cinsi olarak görür ve ona karşı savaşımlı savunur. En kaba haliyle bir erkek cinsi düşmanlığı yapar. Bu yaklaşım insanlar arasındaki ilişkilerin biçimini belirleyen üretim ilişkilerini tamamen bir kenara bırakan, kadın erkek cinsleri arasında gelişen ilişkilerin özünü kavramaktan uzak toplumsal gelişmenin bilimine ters düşen bir görüştür. Bu nedenle feministler on binlerce yıl süren anaerkil dönemin üretim ilişkilerine de hiç değinmezler. Şöyle düşünelim; toplumdaki tüm kadınlar aynı sorunları mı yaşamaktadır? Öyle ya eğer bu sorun yaşanan toplumun üretim ilişkilerinden bağımsız kendine özgü ise toplumdaki tüm kadınların aynı sorunları yaşamaları gerekir. Oysa durum böyle değildir. Yani Sabancı’nın karısıyla işçi bir kadının sorunu hiç de aynı değildir. İşçi kadın, işte patronu tarafından ezilir, sömürülür evde ise kocasından sonra gelen sırasına uyarak ev işlerine yüklenir, eve ekmek götürme ve çocuklarına gelecek hazırlama kaygısı da eklenince onun sorunlarının çok yönlülüğü ve fazlalığı kendini gösterir. Oysa üretim araçlarını (fabrikaları, dev işletmeleri, madenleri vb.) elinde bulunduran sınıfa ait kadının en bü-

yük sorunu emek sömürsünden elde edilen parayı nereye harcayacağıdır. Ve aslında bu sınıfa yani burjuva sınıfa ait kadın, emrinde çalışan erkek işçiler üzerinde egemendir ve emrindeki kadın işçileri de bizzat sömürür. Kısacası kadın sorunu temelde iktisadi, sosyal zemine oturan bir emekçi kadın sorunudur. Elbette ki burjuva sınıfa ait kadın, kapitalist toplumda sınıf erkeklerine göre ikinci plandadır. Ancak emekçi kadının özgürlüğü zaten bu sorunu yani kadın cinsinin ikinci planda olması sorununu çözecektir. Emek sömürsüne dayanan bu sistemin tüm dayanakları ortadan kalktığında ataerkillik de son bulacaktır. Bütün kadınların aynı sorunları paylaşmadığı bu toplumda, çözüm yolu feminist akımın savunduğunun aksine, yani erkek kadın savaşımlı değil, burjuva proleter savaşımlı gerçekleşecektir. Cepheler erkekler bir safaya kadınlar bir safaya diye değil, üretim araçlarına sahip olan kadın ve erkekler bir safaya, emeğini satmak zorunda olan kadın ve erkekler bir safaya diye belirlenecektir.

“Kadın kitleleri ya devrime ait olacaklar ya da karşı-devrime. İç savaş giderek daha keskin olduğu için kadın da nerede durduğu ve ne için savaştığı konusun-

da kendi kendine karar verecektir. Eğer siz komünistler en geniş kadın kitlelerinin devrimci kampa katılmasına çalışmazsanız o zaman burjuva partileri kadınların karşı-devrim kapında toplanmalarını sağlayacaktır. Ve (reformistler, burjuva feministler) kadınları devrim ve karşı-devrim arasındaki öyle bir uçurumda tutmaya çalışacaklardır ki, bu günümüzde karşı-devrimin ve burjuva toplumun en sağlam korunma duvarıdır.” (Clara Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine)

Clara Zetkin’in de değindiği üzere komünistler kadın sorununa marksist bir bakış açısıyla bakmalı ve kadın sorununun çözümünün sadece ve sadece sosyalizmde olduğunu anlamalı ve anlatmalı. Bunu yapmadığımız oranda burjuvaziye yaşam alanı sağlamış oluruz. Bizim ulaşamadığımız her emekçi kadına, o, burjuva feminist bakış açısını aşlamaya devam eder.

Bu durumda kadın sorununu erkek kadın arasındaki bir savaşıma indirgeyen, sorunun iktisadi sosyal zeminini dışalayan emekçi kadın burjuva kadımla kol kola girer. Ve özgürlüğün somut koşullarının olmadığı bir toplumda özgürlüğü için, kapitalizm için mücadelede yani tamda burjuvazinin istediği yönde gücünü harcar. Bu durumda devrim mücadelesinin sac ayağı olan emekçi kadının gücü devrime değil, karşı-devrime hizmet eder.

Emekçi kadınlar özgür olmayan bir toplumda bireyin özgürlüğünden bahsedilemeyeceğini bilmeliler ve sorunun kökenini kavramalıdır. Genç komünistler burjuvaziye karşı savaşta tüm emekçilerin özgürlüğü önündeki engelleri ortadan kaldırmak için mücadele etmelidir. Emekçilerin tam anlamıyla özgür olduğu sosyalist toplumda kadın da tam olarak özgürleşecektir.

Diyarbakır’dan Bir Genç Yoldaş Okuru

“sosyalist toplum kadınların özgürleşmesinin ön koşuludur”

Kapitalizmde özel mülkiyete dayalı evlilikler yaşanmaktadır. Kadın evlendiği zaman ailenin özel mülkiyetinden çıkar erkeğin özel mülkiyeti olur. Kadın hayatı boyunca kendine verilen iş bölümünü yerine getirmelidir. Kapitalizmde kendine verilen iş bölümünde üretime dâhil olacak, ev işlerini yapacak, beraber yaşadığı insana boyun eğecek, sözünden dışarı çıkmayacak, burjuvalar için tekrar kadının ve erkeğin yerini alacak üretim güçleri yetiştirecek. Kadınların üretime dâhil olması iki kere ezilmesine neden oldu hem ev içinde çalışıyor hem de fabrikalarda çalışıyordu. Kadınları erkeklerden daha düşük ücretle ve daha fazla saatle çalıştırıyorlardı. Kadınlar bu duruma dayanamıyor kendi içlerinde örgütlenmeler yaratıyorlardı. Bu örgütlenmeler bir zorunluluktan doğuyordu. Geçmiş tarihe baktığımızda kadınların kapitalist sistemde özgür olamayacaklarını anlamalarını deneyimleri ve sınıf bilincini kavramaları sayesinde olmuştur. Bilinçlenen her kadın kendi ve gelecekteki kuşaklar için devrimin en önünde yer alıyor, kitleleri harekete geçiriyorlardı.

Burjuvalar komünizmi kötü bir şeymiş gibi gösterip insanları kandırmaktan başka bir şey yapmamaktadır Burjuva karısını salt bir üretim aracı olarak görür. Kadınları üretim aracı gördüğü için de şu söylemler-

de bulunur. Üretim araçlarının ortaklaşa kullanmasından yola çıkarak kadınlar da ortaklaşacaktır der. Oysa burjuvazinin komünistlerin açıkça ve resmen tesis edeceklerini öne sürdükleri kadının ortaklaşalığı karşısındaki erdemli öfkelerinden daha gülünç bir şey yoktur. Komünistlerin kadınların ortaklaşalığını getirmelerine gerek yok; o hatırlanamayacak kadar uzun bir zamandır var (Marx). Kapitalist toplumda kadınlarımız maalesef fuhuş yoluyla ortaklaşa kullanılmaktadır. Sovyetler’de kadının kurtuluşu için büyük önem verilmekteydi. Kadına düşen iş bölümünden kurtarmak için veya toplumsallaştırmak için aş evleri, kreşler daha birçok örneklendirebileceğimiz kurumlar açılmaktaydı. Kadınlar hem üretime dâhil oluyor hem de kendini geliştireyordu. Birçok kadına görevler veriliyordu. Kadınlar ülkenin yönetimine dâhil oluyorlardı. Kapitalist toplumda işçiler ve emekçiler olarak bunun yanında iki kere ezilmeye mahkûm kalmış emekçi kadınlarımız burjuvalara karşı savaşmalıyız. Sosyalist toplum kadınların özgürleşmesinin bir ön koşuludur. Kadınların bu yaşamdan kurtulması ancak komünist toplumda var olacaktır. Sadece kadınların değil tüm insanların kurtuluşu komünist toplumda gerçekleşecektir.

Eskişehir’den Genç Yoldaş Okuru

TOPLUM VE PARADİGMA

İnsan ilk doğduğu zaman yaşam hakkında hiçbir bilgisi olmadan dünyaya gelir ve o andan itibaren çevresini algılamaya başlar. Zaman ilerledikçe duygularını daha etkin kullanır, topladığı bilgileri beyinde kaydeder ve bu bilgileri yorumlayarak yeni sonuçlar çıkarır. Mesela ateşe elini uzattığında sıcaklığı hisseder, dokunduğu anda ise elinin yandığını ve bunun kendisine zarar verdiğini anlar. Bu andan itibaren ateşin kendisine temas ettiği anda canının yanacağını bilir ve artık alevden uzak durur. Bu algılama ve yorumlama işi yaşam boyunca devam eder. Hayatın her safhasında insan daha farklı alanlarda bilgiler edinir ve gelişimini daima sürdürür. Ömür boyu devam eden bu sürecin en önemli aşaması çocukluk döneminde yaşanır. Çünkü insan çevresindeki dünyadan edindiği bilgileri nasıl yorumlayacağını, iyi ve kötü kavramlarını, neyin iyi, neyin kötü olduğunu bu dönemde öğrenir. Bunun yanında insanın karakteri de çocukluk döneminde genel hatları ile şekillenmiş olur. Tavrı ve davranış olarak -anne ve babadan genlerle aktarılan dışında- en çok kiminle birlikte zaman geçiriyorsa ona benzer. Afrikalı bir çocuğu İngiliz bir aile evlat edinir ve bebeklik döneminden itibaren yetiştirilirse bu çocuk da birlikte yaşayarak büyüdüğü İngiliz ailenin fertlerine benzer özellikler gösterecek ve bir İngiliz soğukkanlılığına sahip olacaktır.

Yani eski bir Türk filminde olduğu gibi annesinin yanından alınarak Bizans sarayına getirilen, ancak burada hiçbir Hristiyan kadının kendisini emzirmesine izin vermeyip tesadüfen saraya gelen kendi öz annesinden süt içen çocuk gibi davranmayacaktır.

Muğla'lı bir anne-babadan dünyaya gelmiş bir bebeğin Amerika'da eski geleneklerine bağlı yaşayan bir kızılderili kabilesinde büyüteceğini düşünelim. Elbette çocuk, genlerini beyaz ırka mensup ebeveynlerden almış olduğu için ten rengi açık olacak ve biyolojik özellikleri anne ve babasına benzeyecektir. Ancak doğduğu andan sonraki tüm yaşamı kızılderili kabilesinde geçeceği için bilinci de bir kızılderiliden farklı olmayacaktır.

Bilincin şekillenmesi esnasında ve bu temel aşamadan sonra insan, çevresindeki olayları ve bu olaylara karşı kendisinin vereceği tepkiyi algı düzeniği ya da paradigma denilen, kendisi için, kendisi tarafından, dışındaki dünyanın etkisi altında oluşturulan sistem ile belirler.

Yaşanan herhangi bir olay karşısında farklı insanlar farklı tepkiler verirler. Bunun nedeni algı düzeneklerinin farklı şekillenmiş olmasıdır. Örneğin, aile fertlerinden birinin öldüğü haberini alan bir insan üzüntüsünü duvarı yumruklayarak, bir diğeri ise ağlayarak dışa vurabilir; veya silahlı insanların ve araçların hızla üzerine doğru gelmesi, Amerikalı herhangi bir sivil insan için son derece korku verici bir durumken, Filistin'li bir çocuk için sıradan günlük bir durumdur, dolayısıyla bu iki insanın algı düzenekleri

Bireylerin, kendilerini en değerli varlık değil, diğer fertlerle birlikte, toplumun bir parçası olarak gördüğü yani bireysel çıkarların toplum çıkarlarının önüne geçmediği, insanların suç işlemesine gerek kalmadan tüm ihtiyaçlarını karşılayabildiği, bilimin ve sporun felsefe ve disiplinine uygun olarak, bireyin değil, toplumun menfaati için uyguladığı, eşit, dürüst, temiz, mutlu bir dünya ancak toplumsal yapının değişmesi ile mümkün olacaktır.

birbirinden çok farklı gelişir ve farklı şekilde çalışır. Toplumdaki genel değer yargıları o topluluk içinde yetmişmiş olan bireylere de yansır. Kolektif, toplumcu yaşamı temel almış, toplumun genel faydasını bireyin faydaları ile eşit kabul eden bir topluluğumuz olsun. Bir de her bireyin kendi çıkar ve faydalarını kendisinin kollamak zorunda olduğu bir başka topluluk. İlk topluluk “A”, ikincisine “B” diyelim.

Çeşitli olaylar karşısında her iki toplumun mensuplarının tepkileri ve değerlendirmeleri birbirinden farklı olacaktır. Örneğin Irak işgali sırasında yaşananları, ABD askerlerinin insanların evlerine girip, onları dışarı çıkarmalarını, kafalarına çuval geçirmelerini, işkenceleri ve tecavüzleri gördüğü zaman A toplumunun ferdi kendini bu olaylar nedeniyle sorumlu hissedip bu durumun değişmesi için yapabileceklerini gözden geçirir ve yapar. B'nin ferdi ise bu durumun kötü olduğunu kabul eder, ama kendisinin başına gelmemesini ümit etmek dışında bir şey yapmaz. Çünkü yaşadığı ve yetiştiği toplumda bilinci öyle şekillenmiş ve algı düzeneği öyle biçim almıştır ki çevresinde ya da dünyanın herhangi bir yerinde yaşanan bir olay kendi menfaatleri doğrultusunda etkili olmadığı sürece onu ilgilendirmez.

Günümüz kapitalist dünyası, insanları tam da bu şekilde yetiştirir. Çünkü kapitalizmin temel işleyiş yasaları rekabete, dolayısıyla bireysel bakış açısına dayalıdır. Her birey, böyle bir toplumda büyüdükçe ve aynı toplum içinde yaşamını sürdürdüğü müddetçe bu bencillik, ben merkezci bakış açısı daha da katılaştır. Evrensel doğrular, prensipler vb. önemini yitirir. Bunun en bariz örneklerinden birini olimpiyatlarda yaşadık. Üçüncülük maçının son saniyelerinde 2-0 önde olan Türk tekvandocu Servet Tazegül arkasını döndü ve koşarak müsabaka alanını terketti. Biz buna halk arasında kaçmak diyoruz. Ve böyle bir galibiyeti içimize sindiremiyoruz. Tekvandocu, maçtan sonra yaptığı açıklamada şöyle dedi: “Zaten 2-0 öndeydim. Kaçtığım için ihtar alsam bile yinede kazanmış olacaktım” Sonra da önemli olanın kazanmak olduğunu ve sonuç olarak kazanmış olduğunu anlattı. İşte tam da bu bizim

B topluluğunda gelişen bir insanın bakış açısı..

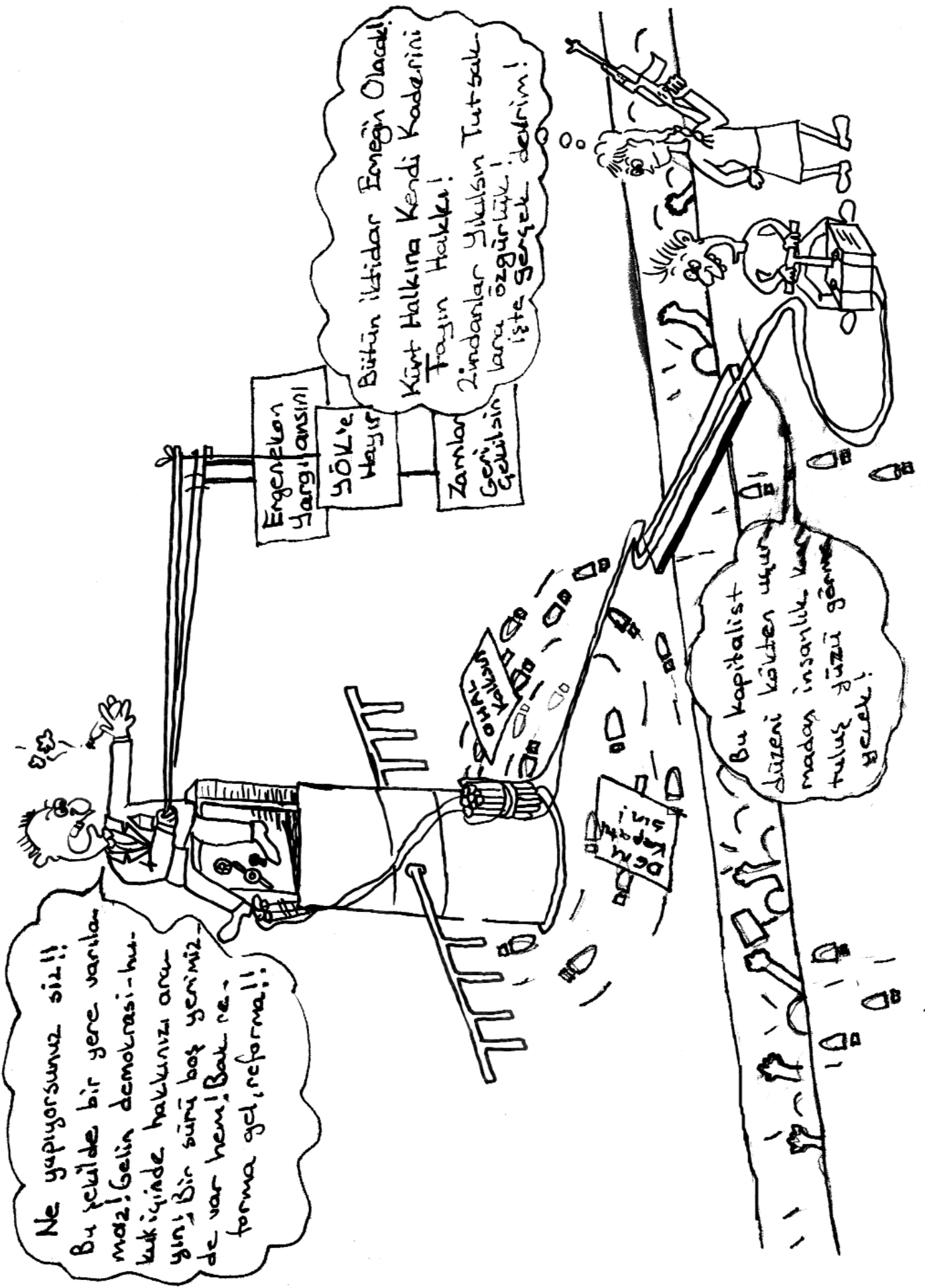
Hangi gerçek sporcuya sorarsanız sorun, sporun amacının maddi kazanç değil, disiplin ve sağlık olduğunu söyleyecektir. Buna karşın kapitalist toplum bireylerin bilincini öyle bir hale getiriyor ki, tekvando gibi disiplin ve ahlak felsefesinin en üst düzeyde olduğu bir spor dalında bile, ülkesini olimpiyat seviyesinde temsil eden bir “sporcu” yaptığı işin felsefesini kendi bireysel kazancının altında görüyor.

Başka insanların haklarına ve mülkiyetine el koyma veya sınırlandırma gibi eylemler, yani suçlar da yine bireyci toplum biçimlerinin yarattığı kavramlardır. Her ne kadar hukuk kuralları ile bu eylemler yasaklanmış olsa da bireysel menfaatler en önce geldiğinden bu yasaklamalar da işe yaramıyor.

Aynı şekilde bu B toplumunda yetişen insanlar A olarak belirttiğimiz toplum yapısının mümkün olabileceğine de inanamazlar. Çünkü bencillik duygusunun insanlara toplum tarafından işlendiğini değil, yaradılıştan geldiğini sanırlar ve olabilecek tek toplum tipinin kendi toplumları olabileceği dar görüşlülüğünde hapşolurlar. Bilinçleri öyle bir işlenmiş -kendi deyimleri ile- beyinleri öyle bir yıkanmıştır ki, kendi toplumlarının tarihini incelemeleri, köleliğin, krallıkların, padişahlıkların yıkılarak bugünkü toplumun ortaya çıktığı yani toplumların değişebileceği gerçeği bile onları A şeklindeki bir toplumun kurulabileceğine inandırmaya yetmez. Şu halde bağınazlık ve dar görüşlülük de tüm karakter özellikleri gibi kapitalist toplum tarafından veriliyor.

Öyle ise bireylerin, kendilerini en değerli varlık değil, diğer fertlerle birlikte, toplumun bir parçası olarak gördüğü yani bireysel çıkarların toplum çıkarlarının önüne geçmediği, insanların suç işlemesine gerek kalmadan tüm ihtiyaçlarını karşılayabildiği, bilimin ve sporun felsefe ve disiplinine uygun olarak, bireyin değil, toplumun menfaati için uyguladığı, eşit, dürüst, temiz, mutlu bir dünya ancak toplumsal yapının değişmesi ile mümkün olacaktır.

Antep'ten Genç Yoldaş Okuru

MİMAR SİNAN DÖB'DEN SELAMLAMA

Merhaba Genç Yoldaşlar.. Merhaba devrim davasına tüm benliğini adayanlar. Merhaba Denizlerin yoldaşları, merhaba bizlerle bu uzun yolda yürüyen devrim dostları.

Biz Mimar Sinan Üniversitesi'nde okuyan DÖB'lü öğrencileriz. DÖB ile tanıştığımızdan bu yana geçen zaman içinde gerek yaptığımız eylemlerle, gerek savunduğumuz düşüncelerle devrim mücadelesinin bir neferi olduğumuzu hissettik. Tarihimize devrimde ne kadar samimi ve ısrarcı olduğumuzu gösterdik, göstereceğiz. Bizler DÖB'ün mücadele anlayışı ile insanlığın kurtuluşunu o kurtuluşa gidecek olan mücadeleyi gördük... Bizler DÖB'de Denizler gibi yürümeyi, onlar gibi uzlaşmaz olmayı, yine ölümsüzleşen yoldaşlar gibi devrimde ısrarın insan olmaktan ısrar olduğunu gördük. Tarihin bize verdiği sorumlukları üstümüzde hissettik ve en önemlisi Denizlerin yoldaşı olarak devrim bayrağını çıkabilecek en üst noktaya taşıyacağız. Dünyanın devrimci eylemlerle

düzeleceğini bilerek elimizi taşın altına koymaya ve her türlü fedakarlığı almaya hazırız.

Şimdi okular açıldı ve önümüzde uzun bir mücadele yılı var. Bu yıl bizim örgütlenme yılımız olacak. Bu yıl Denizlerin yoldaşlarının devrimi örgütleme yılı olacak. Bunun için her şeyi yapacağız.

Buradan yürüttüğümüz devrim mücadelemizde kolektif sesimiz olan Genç Yoldaş'ı büyük bir heyecanla selamlıyoruz. Ve biliyoruz ki; "Devrimci eylemi başlatmadan önce, devrimci düşüncelerin kitlelerin büyük çoğunluğu arasında üstünlük kazanmasını bekleyen kişiler, asla devrimci olamazlar. Çünkü, böyle bir devrimci ile bir latifundiya sahibi, zengin bir burjuva arasında ne fark vardır? Hiç bir fark yoktur! (...) Ve gerçek devrimciyi sahte devrimciden ayıran şey, esas olarak, şudur; Biri kitleleri harekete geçirmeye çalışır, öteki ise harekete geçmeden önce kitlelerin bir bilince sahip olmasını bekler."

Mimar Sinan Üniversitesi / DÖB

GÖREV DEVAM EDİYOR

Merhaba genç yoldaşlar. Bizler Ankara'da okuyan DÖB'lü öğrencileriz. Yeni eğitim-öğretim döneminde buradan dergimiz Genç Yoldaş'ı selamlıyoruz.

Dünya emperyalist-kapitalist sistemi büyük bir kriz içinde. Ve bu kriz gün geçtikçe daha da derinleşiyor, sıçramalı bir çöküş gerçekleşiyor. Olaylar tam da Leninistlerin öngörüp gösterdiği yönde gelişim gösteriyor. Şimdiden bir çok batmaz denilen banka, finans şirketleri vs. iflas bayraklarını çekmiş durumda. Emperyalist sistem tam kalbinden çatırıyor.

Böylesi bir süreçte sınıf mücadelesi daha da öne çıkıyor ve proletaryanın devrim-iktidar mücadelesi hızlı bir yükseliş içerisinde ilerliyor. Emperyalist-kapitalist sistemin bu büyük krizi bizlere büyük olanaklar sağlıyor... Deyim yerindeyse böyle bir fırsat ancak yüzyılda bir gelir.

Bizler de Denizlerden aldığımız devrim bayrağını sadece okullarımızda değil bulunduğumuz her alanda dalgalandırıyoruz. Ayrıca 90'larda Denizlerin yoldaşlarının, DÖB'lülerin "DEVİRİM" yazdığı böyle bir kentte mücadele yürütüyor olmak bizlere büyük bir heyecan yaşıyor. Devrime yürüyüşümüz sürüyor...

Nihai zafere kadar da sürecek..

Biliyoruz ki, biz öğrencilerin kurtuluşu ancak bir toplumsal devrimle mümkündür, işçi sınıfının, emekçilerin kurtuluşuyla mümkündür. Önümüzde yerine getirilmesi gereken daha çok görev var. Genç Yoldaş'ın da söylediği gibi GÖREV DEVAM EDİYOR! Buradan tüm genç yoldaşları yeni mücadele yılımızın coşkusuyla selamlıyoruz.

Ankara'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

**Dünyada su sıkıntısı
çekile dursun,
sadece
su değil
süt açısından bile
zenginler var!
Neden mi?**

Bakma-Gör

işsizlik pazarında söylev

Yitireceğim belki de her şeyimi,
satacağım giysilerimi belki de,
senin paşa gönlün dilerse,
satacağım yatağımı yorganımı.
Taş ocaklarında çalışacağım belki de,
hamallık edeceğim belki de,
lağımıcılık, çöpçülük.

Arpa tanesi arayacağım belki de
bokların içinde
Belki de çıplak kalacağım, aç kalacağım.
Ama hiçbir zaman
oturmayacağım pazarlığa seninle,
ey güneşin düşmanı,
sıkacağım dişimi, dayanacağım,
son damlasına dek kanımın.

Belki sen, şu bir karış toprağımı da
alacaksın bir gün,
atacaksın belki de gençliğimi zindana,
neyim var neyim yoksa atalarımın kalma,
yağma edeceksin belki de hepsini,
kabımı kacağımı, küplerimi, hasırımı,
kilimimi, sedirimi.

Yakacaksın belki de kitaplarımı, şiirlerimi.
Yem edeceksin belki de vücudumu
kurda kuşa.
Belki de ölüm saçan korkuluğu diyeceksin
köyümüze.

Ama hiçbir zaman oturmayacağım
pazarlığa seninle,
ey güneşin düşmanı,
sıkacağım dişimi, dayanacağım,
son damlasına dek kanımın.

Belki de söndüreceksin bütün ışıklarını
gecemin,

koparacaksın anamın sıcak koynundan
belki de beni.

Bozacaksın tarihimi belki de edeceksin
allak bullak.

Maskeler takacaksın belki de aldatmak için
dostlarımı.

Dört yanıma duvarlar öreceksin belki de,
kalın, yüksek.

Belki de çarşıya gereceksin beni bir gün
karşısında bir sürü hergelenin.

Ama hiçbir zaman oturmayacağım
pazarlığa seninle,
ey güneşin düşmanı,
sıkacağım dişimi, dayanacağım,
son damlasına dek kanımın.

Ey güneşin düşmanı,
limana bak, limana!

Sandallara, çiçeklere, bayraklara,
gırtlakları paralayan sevinçlere,

uğultulara şarkılara,
kasırgaya meydan okuyan yelkenlere!

Odiseus'tur bu gelen
yoksunluklar denizinden,
benim sürgün halkımın
güneşidir bu gelen.

Halkımın gözleri kör olsun ki,
ey güneşin düşmanı,
hiçbir zaman oturmayacağım pazarlığa
seninle,

sıkacağım dişimi, dayanacağım,
son damlasına dek kanımın,
son damlasına dek,
son damlasına!

Samih El Kasım

6 KASIM VE DEVRİM

Yeni bir dönem başladı. Bu her yönü ile yeni bir dönemdir. İşçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesinin gelmiş olduğu aşama açısından, emperyalist- kapitalist sistemin içinde bulunduğu durum açısından ve bir bütün olarak dünya proletarya ordusunun atağa kalkması açısından yeni bir dönemdeyiz. Yeni Evre olarak adlandırdığımız bu dönemin diğerlerinden farkı şudur; kapitalizmin işleyiş yasaları artık işlemez hale geldi. Ve bu tüm dünya kapitalizmi açısından artık reddedilmez bir gerçek. Sermaye sınıfı içinde bulunduğu bunalımı atlatacak hiçbir çıkış yolu bulamıyor. Çünkü artık kapitalizm, üretim ilişkilerinin gelişimi önünde aşılması gereken bir engel durumunda. Kapitalizm boş yere direniyor!

Şimdi önümüzde en az bu gerçeklik kadar, hatta bundan daha önemli bir durum var. Gelmiş olduğumuz aşamada karşımıza çıkan ve hareketimize yön verecek olan şu iki seçenek. Ya dünyanın ve insanlığın mahvolmasını bir köşe başında izleyecek ya da dünyanın devrimci değişimi için, devrim için mücadeleyi seçeceğiz. Bu önümüze çıkan seçenekler rastlantı değil, kapitalizmin gelip dayandığı noktayı ifade eder. Yani kapitalist işleyiş yasalarının bir sonucu olarak karşımıza çıkmış bulunmakta. Ve bütün hareketimize yön verecek bir ağırlığa sahiptir. Şimdi atılması gereken her adım bu temelde atılmalıdır. Her şeyi devrimin çıkarları açısından düşünüp, nesnel sürecin ihtiyaçlarına göre örgütlemeli, eyleme geçmeliyiz!

Dünyada gelişen bu hareketin en önemli alanlarından biri de bu topraklardır. Bu topraklarda hızla derinleşen ve şiddetlenen iç savaş, mücadelemizin temelini oluşturmaktadır. Artık her şeyi iç savaşın gidışatına ve bu savaştan zaferle çıkmamız için gerekli olana göre düşünmeliyiz. Çünkü burjuvazi tüm hesabını, bu savaşı kazanmak üzere yapıyor. Bu gerçeği kafamızdan bir an olsun çıkarmamalıyız. Mücadele şimdi bu temelden düşünülme ve ilerletilmek zorundadır.

Gençlik hareketi açısından da yeni bir döneme girdik. İç savaşın çetin dönemlerinde saldırılarla ilk başta karşı karşıya kalan bir kesimdir öğrenci gençlik.

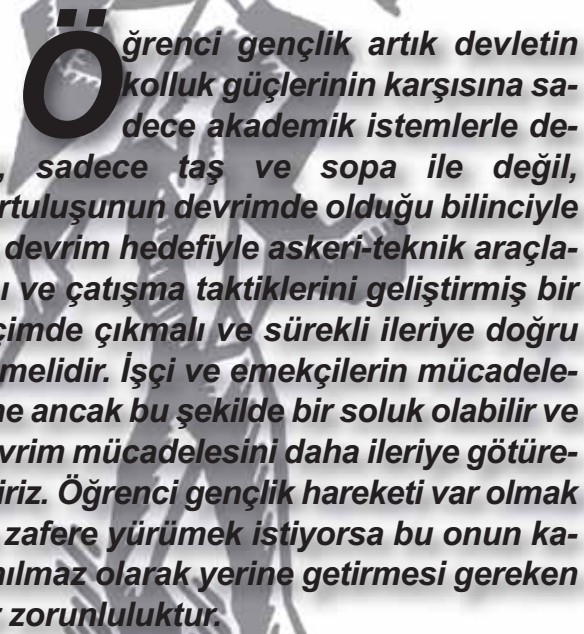
Ve şimdi üniversiteler, liseler yeni bir döneme emperyalizmin derin çöküşü ve Türkiye tekkelci kapitalizminin artık doruk bunalımı yaşadığı bir halde giriyor.

Şimdi önümüzde bugüne kadar öğrenci gençlik açısından değerinin çok üzerinde önem verilen 6 Kasım var. Ama aynı zamanda öğrenci hareketinin saplanmış olduğu bataklık var. Zira bu bataklıktan kurtulamadığı sürece öğrenci hareketi ileriye doğru gidemeyecek, tam tersine daha da geriye düşecektir. Genç-Sen örneği de gösteriyor ki düzen sularında hızla derine inmekte. Bu bataklığa gidilmesinin temel nedeni nesnel süreci doğru değerlendiremeyen sosyal reformistler ve oportünistlerdir. Çünkü iç savaşın yaşandığı topraklarda, eğer ona uygun düşünüp hareket etmezseniz, deyim yerindeyse dünya sallanırken tabak çanaklarla uğraşırsanız, gelip dayanılacak nokta budur. Bugünü kurtarma mücadelesinin ne devrime ne de öğrenci gençlik hareketine yararı vardır. Bundan dolayı da öğrenci gençlik devrimdeki rolünü oynamıyor. Öğrenci gençlik hareketi açısından 6 Kasım'dan daha önemli olan sorun budur. Peki bu sorunu nasıl çözeceğiz?

Öğrenci Gençlik 6 Kasım'ı Aşmalıdır!

Bugüne kadar öğrenci hareketinin bu geriliği, öğrenci gençlik mücadelesinin toplumsal mücadeleden kopuk ele alınmasından kaynaklanıyordu. Bu nedenle 6 Kasım bugüne kadar "en ileriye" temsil ediyordu. Çünkü öğrenci gençliğin en önemli akademik sorunu YÖK olarak görünüyordu. YÖK'ün öğrenci gençlik için bir sorun olduğu doğrudur. Ama öğrenci gençliğin en önemli sorunu, tüm emekçi sınıfların ve ezilen halkların sorunu olan kapitalizmdir. Çünkü bütün sorunların kaynağı odur. Kapitalizmi ortadan kaldırdığımızda tüm emekçilerin olduğu gibi, öğrenci gençliğin de sorununu çözmüş olacağız. Öğrenci gençlik bu temelde mücadelesini yürütmek zorundadır. Aksi takdirde gelişemez ve ilerleyemez. Öyleyse en önemli sorumluluklarımızdan biri bu kafa bulanıklığını orta-

İ ÖĞRENCİ HAREKETİ

Öğrenci gençlik artık devletin kolluk güçlerinin karşısına sadece akademik istemlerle değil, sadece taş ve sopa ile değil, kurtuluşunun devrimde olduğu bilinciyle ve devrim hedefiyle askeri-teknik araçlarını ve çatışma taktiklerini geliştirmiş bir biçimde çıkmalı ve sürekli ileriye doğru gitmelidir. İşçi ve emekçilerin mücadelesine ancak bu şekilde bir soluk olabilir ve devrim mücadelesini daha ileriye götürebiliriz. Öğrenci gençlik hareketi var olmak ve zafere yürümek istiyorsa bu onun kaçınılmaz olarak yerine getirmesi gereken bir zorunluluktur.

dan kaldırmaktır. Bunun için ise hiç söylememize gerek yok reformist ve oportünist anlayışlara karşı aralıksız bir teşhir çalışması yürütmek ve onlarla ideolojik bir mücadeleye girmek gerekiyor. Bu hareketler öğrenci gençlik içerisinde var olduğu ve gençliği etkileri altına aldıkları sürece bu kafa bulanıklığı devam edecektir. Öğrenci gençlik devrimci sürecin etkisine girmeli, reformistlerin düzen içi mücadelesinin değil.

Madem ki öğrenci gençlik toplumun bir kesimi

ve toplumdan kopuk ele alınamaz, öyleyse Türkiye ve K. Kürdistan öğrenci gençliği, atacağı her adımı bu topraklarda gerçekleşen devrimin düzeyine uygun olarak atmalıdır. Bunun içerisinde 6 Kasım da dahildir elbette. Emekçilerin, Kürt halkının ve devrimci tutsakların mücadelesi bizim de mücadelemizdir. Her türlü eylemlilik süreci bu gelişmeler hesaba katılarak yani iç savaş hesaba katılarak örgütlenmeli ve reformizmden tam bir kopuş sağlanmalıdır.

Uzun süredir Türkiye ve Kürdistan'da gelişen iç savaş hızla şiddetlenmekte. Önümüzdeki günler çok daha sert çatışmaların, kanlı mücadelelerin yaşanacağı iç savaş günleridir; savaş ise ancak savaş örgütlerinde yürütülebilir ve zafer kazanabilir. Şimdiden tüm eylemliliklerimiz bu süreç gözönüne alınarak hazırlanmalı. Bu yıl ki 6 Kasım eylemleri öğrenci gençliğin bu atılımını sağlayabilir. Ama bunun için devrimci tarzda örgütlenmiş bir eylem ve örgütlülükler gerekli. Yani öğrenci gençlik bir an önce savaş örgütlerini hayata geçirmelidir.

Öğrenci gençlik artık devletin kolluk güçlerinin karşısına sadece akademik istemlerle değil, sadece taş ve sopa ile değil, kurtuluşunun devrimde olduğu bilinciyle ve devrim hedefiyle askeri-teknik araçlarını ve çatışma taktiklerini geliştirmiş bir biçimde çıkmalı ve sürekli ileriye doğru gitmelidir. İşçi ve emekçilerin mücadelesine ancak bu şekilde bir soluk olabilir ve devrim mücadelesini daha ileriye götürebiliriz. Öğrenci gençlik hareketi var olmak ve zafere yürümek istiyorsa bu onun kaçınılmaz olarak yerine getirmesi gereken bir zorunluluktur.

Öğrenci gençlik devrime yürümelidir. Hedefi bu olmalıdır. Her şey bu hedefe göre düşünülmelidir.

Şimdi Leninist öğrenciler her yerde Leninist politikaların propaganda ve ajitasyonunu yapmalı, gücümüzün el verdiğince devrimci örgütlenmeleri hayata geçirmeli, tüm bu söylediklerimizi pratiğe geçirmeliyiz. Koşullar Leninist öğrencilerin en öne atılmasını gerektiriyor. Kitle eylemlerinde, grevlerde, sivil faşistlerle çatışmalarda, polis saldırılarında... Leninist öğrenciler en öne...

"bir dünya yükselecek işçilerin nasırlı ellerinde.."

GEB: Bize Kendinizden bahseder misiniz?

İŞÇİ: 16 yaşındayım. Baklava imalatında çalışıyorum. Okulu ailemin ekonomik koşullarının kötü olmasından dolayı 5. sınıftan bıraktım.

GEB: 16 yaşındaki birinin okulda ders sırasında olması gerekiyor. Sizi okuldan işe iten etken nedir?

İŞÇİ: Biz 4 kardeşiz; ikisi kız, birisi de 8 yaşında erkek. Benim şu anda okula gitmememin sebebi, babamın sürekli bir işinin olmaması. Çalışmak zorundayım. Ev kirası 230 YTL, elektrik ve suyun toplamı 130 YTL civarında ve bunun gibi birçok gider. Babamın işi olmadığı dönemse haftalık 80 YTL ücretle e- vi ben geçindirmek zorunda kalıyorum. 1 aylık kirayı ödeyebilmek için haftalık 25 YTL ile geçinmek zorunda kalıyoruz. Bu durumda nasıl okula gidebilirim ki? Ben okumayı çok isterdim oysa. Bunun tek sebebi işçilerin hakkını vermeyen ve hep kendi çıkarlarını düşünen patronlardır.

GEB: Gerçekten de dünyada ve ülkemizde sizin

durumunuzda olan milyarlarca insan var. Sizin de söylediğiniz gibi bunun tek sebebi, üretim araçlarını özel mülkiyet olarak elinde bulunduran bir avuç asalak patrondur. Antep çocuk emeğinin en yoğun sömürü merkezlerinden bir tanesi. Bize ne kadar zamandır bu meslekte olduğunuzu ve neler yaşadığınızı, çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?

İŞÇİ: 10 yaşında baklava imalatında çalışmaya başladım. Genelde 17-18 saat çalışmaktayız. Sabah

4'te işe gidiyorum ve akşam 20, 21, 22'de işi bıraktığımız oluyor. Bu arada işe erken saatte gittiğimden kaynaklı tinercilerin önümü çevirip, paramı aldıkları ve küftedikleri de oluyor. İşe geç gittiğimde ise ustalar beni dövüyordu. Ama bilmiyorlar ki 16 saat çalışıp uykusuz kaldığımız için geç kalıyoruz. Sadece bu da değil. Yaşımın küçük olmasından kaynaklı etmedikleri hakaret, küfür kalmıyor. Yorgunluk ve uykusuzluktan kaynaklanan çok basit, önemsenmeyecek hatalar için bile oklavayla vuruyorlar. Bazen oklavayı üzerimizde kırdıkları oluyor. Sözde bize işi bu şekilde öğreteceklermiş. Ve bu ustalar sabah 5'te gelip öğleden sonra gidiyorlar. Bizi ise atölyedeki iş bittikten sonra satış bölümüne alıp akşama kadar oturtmadan çalıştırıyorlar. Bundan kaynaklı olarak ayaklarımda varis ortaya çıktı. Oturduğumuzu gördüklerinde ise yine bize küfürler ediyorlar. Eve geldiğimde yorgun ve uykusuz olduğumdan dolayı yemek yiyemeden yattığım günler oldu. Sabah yarım ekmek ve öğlen bir ek-

mek verip çalıştırıyorlar. Dışarıdan bakınca baklavacılık basit bir iş gibi görülür ama bir biz biliriz. Bayramlarda hiç dinlenmeden 2-3 saat uykuyla çalışıyoruz. Bayramımız bile olmuyor; bayramda 1 gün izinliyiz. Gerçi izin nedir ki? Haftanın 7 günü çalışıyoruz. Çalıştığımız yer havasız, yapılan hamur sağlıksız, yani atölyeyi pislik götürüyor. Bu koşullarda yapılan baklava kilogramı 17 YTL'ye satılıyor.

GEB: Peki bunca eziyete katlanma nedeniniz nedir? Yani dayak yiyorsunuz, hakarete uğruyor uykusuz kalıyorsunuz. Köle sahipleri kölelerine böyle davranıyordu. Ama görüyoruz ki kapitalist dönem köleci dönemden daha da vahşi. Özellikle de çocuk yaştakilere karşı. Sizi bu işte tutan sebep nedir?

İŞÇİ: En başta, bakmak zorunda olduğum bir ailem var. Ben ailem için katlanmak zorunda kalıyorum bunca eziyete. Yanı sıra, 6 yıldır bu işte çalışıyorum, harcadığım emeğin hatırı var. Ama yine de çalışmak zorunda kalacağım; çünkü şu anda ustaların aldığı aylık 1200 ile 1400 YTL arası. Mecburen usta olmam gerekiyor. 6 sene emek harcadım, biraz daha katlanmalıyım. Ama ben usta olursam, benim yanımdakileri ezmem ve ezdirmem.

GEB: Aslında sorun ustalardan değil, yaşadığımız toplumsal sistemin sömürüye dayalı olmasından kaynaklanıyor. Eğer biz gençlik olarak kapitalizme karşı mücadele edersek ve yerine sosyalizmi, yani işçilerin iktidarını, özel mülkiyetin ortadan kalktığı toplumsal sistemi getirirsek sorun çözülecektir. O zaman okuma çağındaki insanlar okuyor olurdu ve işsizlik olmazdı. Böyle bir yaşam sürdürmek istemez miydiniz?

İŞÇİ: Tabi ki isterdim. Ama sosyalizmi kurmamız için elbirliğiyle mücadele etmemiz gerekiyor. Sosyalizmde yaşıyor olsaydık ben okuyor olurdu, babam sürekli bir işte çalışıyor olurdu, işçiler dayak yemez, hakarete maruz kalmazdı, insanca yaşayabilirlerdi. Kimse işsiz ve aç kalmazdı, devamlı işi olurdu. Tüm çocuklar okula giderdi, 12-13 yaşında çalışmak zorunda kalmazlardı.

GEB: Gerçekten sosyalizm bir çocuğun hayal edemeyeceği kadar güzeldir. Bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz. Bizler mücadele ederek, çürüten kapitalizmi yıkacağız. Tarihin sahnesinde sosyalizm bir güneş gibi doğacak. Yani geceleri uykusuz, gündüzleri aç kalmadığımız bir dünya yükselecek işçilerin nasırlı ellerinde. İşte o gün, ezilenlerin yüzlerinden gülücükler yağacak. Yani insanlığımızın farkına varacağız, insanlık için neler yapabileceğimizi keşfedeceğiz. İşte o zaman emek karşılığını alacak.

ANTEP / GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ

BİRLEŞİK CEPHE TÜRKÜSÜ

Ve insan insan olduğu için
yemek isteyecektir, buyrun hadi.
Oysa sözcükler ne etin yerini tutar,
ne de doldurur boş mideyi.

Haydi sola, bir kii!

Haydi sola, bir kii!

Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.

Ve insan insan olduğu için
hoş görmez suratına incek çizmeyi.
Ne kendi altında köleler ister,
ne de üstünde ister bir efendi.

Haydi sola, bir kii!

Haydi sola, bir kii!

Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.

Ve işçi işçi olduğu için
ona başkası vermez özgürlüğü.
Onu kurtaracak başkaları değil,
bu iş işçinin kendi işi.

Haydi sola, bir kii!

Haydi sola, bir kii!

Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.

Bertolt BRECHT

hepimizin bilincinde aynı şey var: DEVİRİM

12 Eylül faşist darbesinin 28. yıl dönümünde yine bir aradaydık. Bir kez daha gördük ki 1980’den bu yana faşist devlet aynı yerinde saymaktaydı. Hala faşizmine, şovenizmine, hiç ara vermeden devam etmekteydi. Bizleri yıldırmanın yollarını bulabilme telaşındaydılar. Ama bizler, içi devrimci ruhla dolu yoldaşlar, yılmadıklarını ve yılmayacaklarını en yüksek sesle haykırarak duyurdular...12 Eylül’ün faşist diktatörlüğünden mutlaka hesap sorulacaktı.

Biz böyle susmadıkça susturulamadıkça bazılarının etekleri tutuşmuştu. Özel mülkiyet bekçileri her geçen gün biraz daha arttırılıyordu. Artık hayatımızın her yerine sızıyorlardı. Bu da faşist devletin artık ne kadar çaresiz olduğunun göstergesiydi. Ölen askerlerin ailesine para vererek yanlarına çekmeye çalışıp günah keçiliğini biz devrimcilere yüklüyorlar. Oysa devrimci mücadele içerisinde yaşamını yitirenler, ölümsüzleşiyorlar. Çünkü devrimci ruhlar asla ölmez. Bize mirasları da o gur haykırışlarıdır. Ruhları hepimizin yüreğine ışık tutmaktadır.

İşte biz bu ışığın doğrultusunda Ankara’da Sıhhiye Meydanı’nda yüreği devrim sloganlarıyla atan binlerce yoldaşlarla buluştuk. Hepimizin bilincinde aynı şey vardı: DEVİRİM

Faşist darbenin izlerini asla silemeyeceklerdi bilincimizden. Önce ölümsüzlerimizin adı tek tek söylendi. Yoklama yapıldı. Hep bir ağızdan “buradalar” diye bağırıldı. Evet hepsi buradaydı, bizlerleydiler. Unutulmuyordu hiç bir yara. Unutulmayacaktı. Zaten devrim için unutulmaması lazımdı.

Biz devrimciler ölümsüzlerimizin arkasından ağıtlar yakıp ağlamayız. Onları türkülerle, halaylarla uğurlarız. Faşist darbenin 28. yıl dönümünde de böyle uğurladık. Eylem alanında hep bir ağızdan türküler, marşlar söyledik.

Miting, yapılan konuşmalarla sürdü. Konuşmalar sırasında bir kişi “hiçbir yerde darbeyi yapanlar kendi ülkelerinde yaşayamaz.. en azından onurlu ve gururlu yaşayamaz” diye bağırıldı. Ama görüyoruz ki bizim ülkemizde darbeyi yapanların hala eli öpülüyor-

du. Ayrıca konuşmalarda Ergenekon çetesinin avukatlığını yapan CHP’nin gerçek yüzü bir kez daha gösterildi.

Miting Çav Bella marşıyla son buldu. 29.yıl dönümünde de tekrar daha yüksek sesle haykırmak için söz verdik. Miting çıkışında özel mülkiyet bekçilerinin yüzüne bakarak “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm” sloganını haykırdık.

Ankara’dan DÖB’lü Öğrenci

BİZ DEVRİMİZ

Yürüyor gençlik yine
Adımlarını vuruyor sertçe yerlere
Haykırıyor emanetlerini
Hiç susturulamayan düşünceleriyle
Unutmuyor gençlik hiçbir şeyi
Unutturamıyorlar onlara
Yağlı ilmikler, elektrikli sandalyeleri
Gencecik yüreklerden çıkan mermileri
Düşünceleriyle yaşıyor gençlik inatla
Sosyalizmin basamaklarını çıkıyor hızla
Geçmiş gelecekle harmanlayıp
Faşizmi yıkacak
Taşlarla, sopalarla
Ölümsüzleşen yoldaşlarıyla
Öfkesi durmaksızın artıyor gençliğin
Olan bitene seyircisiz kalma zamanı değil
Gördükleriyle, duyduklarıyla
Anlatılanlarla, yaşadıkları
Okuduklarıyla, izlediklerinin arasındaki fark
Daha da arttırıyor öfkesini
Susturulamıyor gençlik yine
Susturamayacaklar onları
Ant içmişler devrime
İnançları uğruna ölmeye
Bütün gençlik hep el ele
Aralarındaki fark kime ne
Amaçları hep aynı olduğu sürece
Bu devrim aşkı bitmez gençlikte...!

Ankara’dan DÖB’lü Öğrenci

21 Eylül 1995'te Buca zindanında ve 24 Eylül 1996'da Diyarbakır zindanında katledilen devrimci tutsakların anmaları gerçekleştirildi. Devrimci kurumların ortak düzenlediği eyleme bizler de DÖB olarak katıldık. 21 Eylül'de Buca hapishanesi önünde yapılan basın açıklamasında "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız. Hesabını Soracağız." pankartı açıldı. Katledilen devrimci tutsaklar şahsında tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşunda bulunulmasının ardından basın açıklaması okundu. Sloganların atılmasının ardından hapishanenin içerisine karanfil atılarak eylem sona erdirildi. 24 Eylül'de Kemeraltı girişinde yapılan basın açıklamasında da "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar Katliamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız. Hesabını Soracağız" pankartının açıldığı eylemde bir dakikalık

saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Bu eylemde ezilen ve katledilen Kürt halkına yönelik sloganlar da atıldı. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi. Eylem sırasında "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrimci İrade Teslim Alınamaz", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği, Birlikte Mücadelesi", "Biji Bratiya Gelan", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

DÖB olarak şunu söylüyoruz: öğrenci gençliğin kurtuluşu işçi-emekçilerin kurtuluşuna, tutsakların özgürleşmesine bağlıdır.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK
İZMİR / DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

İZMİR'DE 12 EYLÜL MİTINGİ "FAŞİZMİ DEVRİMLE YIKACAĞIZ!"

Devrime yapılan en büyük saldırılardan biriydi 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi. Devrimi ortadan kaldırmak için saldırı burjuvazi. Baskılar, işkenceler, katliamlar...

13 Eylül 2008 tarihinde İzmir Gündoğdu Meydanı'nda DİSK'in çağrısı ile yapılan KESK, TÜRK-İŞ, TMMOB, TTB'nin yanısıra demokratik kitle örgütleri ve devrimci kurumların katıldığı "Emek ve Demokrasi Mitingi" düzenlendi. Mücadele Birliği Platformu'nun da katıldığı eyleme bizler de DÖB'lü öğrenciler olarak katıldık.

"Bütün İktidar Emeğin Olacak!" pankartımızı açtık. Kortejimizde Deniz Gezmiş silüetli DİK, DÖB, Mücadele Birliği flamalarımızla yer alırken kortejin disiplini çevreden olumlu tepkiler topladı. Eylem sırasında "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Eme-

ğin Olacak", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Faşizmi Devrimle Yıkacağız", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar; 13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları atıldı. Gündoğdu Meydanı'nda da kortej disiplinimizi korurken, sloganlarımızı gür şekilde atmaya devam ettik. Ayrıca "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" başlıklı bildirinin dağıtımını yoğun bir şekilde gerçekleştirdik.

İZMİR / DÖB

ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

26 Eylül 1999'da bir kez daha kurşun seslerine uyanmıştı zindanlar. Yeni zaferlere gebe olarak başlayan gün 10 zaferle sonuçlanmıştı. Buca'daki Diyarbakır'daki yenilgilerine tahammül edemeyen TC bir kez daha yenik ayrıldı zindanlardan.

28 Eylül sabahı Ulucanlar katliamında ölümsüzleşen devrimcileri anmak üzere aynı katliamda ölümsüzleşen Habib Gül'ün mezarı başında bir anma gerçekleştirildi. Mücadele Birliği Platformu, BDSP, ESP, Kaldıraç, KÖZ ve Partizan'ın ortak düzenlediği anmaya biz de DÖB'lü öğrenciler olarak katıldık. Toplanma yeri olarak DTP il binası önü belirlenmişti. Toplanma yerine geldiğinde servis araçlarının şoförleri sivil polis tarafından korkutulmuş, geri gönderilmişti. Hemen başka araçlarla irtibata geçildi ve yola çıkıldı.

Mezar girişine varıldığı andan itibaren düzenli bir kortej oluşturularak ortak pankart açıldı ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Açılan pankartta "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar Hapishane Katliamlarını Unutmadık Unutturmayacağız, Hesap Soracağız" yazılıydı. Atı-

lan sloganlar ise : "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Devrimci İrade Teslim Alınmaz", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" şeklindeydi. Daha sonra mezar başında bugüne kadar ölümsüzleşen devrim savaşçıları adına saygı duruşunda bulunuldu ve marşlar söylendi, şiirler okundu. Ve bütün tehditlere, kışkırtmalara rağmen bütün anma boyunca yanımızda bulunan Habib Gül'ün ailesinin evine kısa bir ziyaret gerçekleştirildi. Yıllardır engellemeler yüzünden yapılmayan bu ziyaret aile için bir gurur oldu. Aile ile yapılan kısa sohbet sırasında Mücadele Birliği Platformu'ndan bir yoldaş "Habib Gül yürüttüğümüz devrim kavgasında yaşıyor. O insanlığın kurtuluşu için yürütülen devrim ve sosyalizm mücadelesinde sıra neferinden biriydi." dedi. Bu ziyaretten sonra anma sonlandırıldı.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

İzmir DÖB

FESTİVAL BİZİMLE GENÇLEŞTİ

Merhaba. Ben Sarıgazi'den bir Genç Yoldaş okuruyum. Devrimci kültüre sığmayan festival tertip komitesinin stant açamazsınız kararıyla bizler de Sarıgazi'de propagandamızı yapmak için karar aldık. Deniz tişörtlerimizle sokak sokak gezdik ve ajitasyon yaptık. Dergi dağıtımını yaptık, çoğunluk genç olduğumuz için Genç Yoldaş dergimize ağırlık verdik. Dergi dağıtımdan sonra kuşlama yapıp bildirilerimizi dağıttık. Bildirilerimizi festivale katılan Sarıgazi halkına ulaştırdık. İnsanlar bizlere ilgiyle bakıyorlardı, hepimizin üstünde Deniz tişörtleri vardı. Belli bir süre sonra dağıtım bitirdik. Ardından alana girip sloganlar attık ve halay çektik. Sloganlarımız; "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara"ydı. Sonra evlere dağılma kararı aldık, saat epeyce geç olmuştu. Gençlere sorduğumda nasıl geçti diye, herkes çok güzel dediler. Aileler bizlerin kararlılığımızı, nasıl bir devrimci çalışma yürüttüğümüzü gördüler.

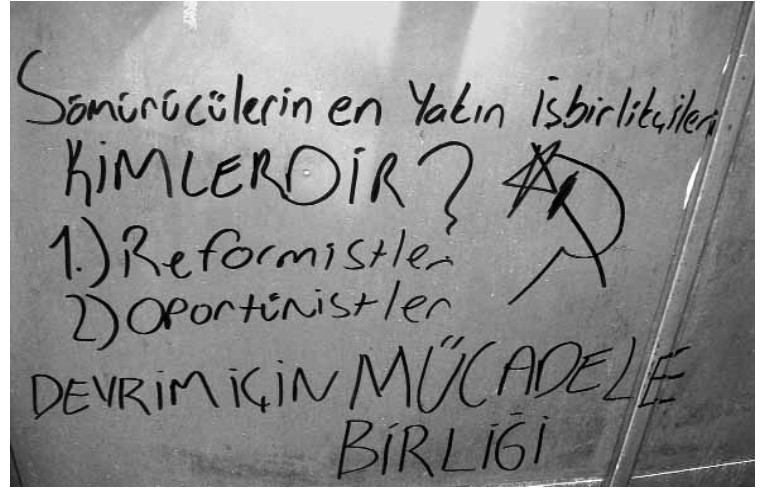
Sarıgazi'den DÖB'lü Bir Öğrenci

Yoldaş

DEVRİMCİ YÜKSELİŞİN MİMARİ BİZİZ

Merhaba Genç Yoldaş okurları,

Sarıgazi’de yapılan festival boyunca iyi bir ajitasyon-propaganda çalışması yürüttük. Sesimizi tüm halka duyurduk. Dergi dağıtımı, bildiri dağıtımı ve bolca kuşlama yaptık. Bu çalışmamızda Sarıgazi esnafı bizi yalnız bırakmadı, bize her zamanki gibi destek oldular. İlerleyen saatlerde alana da giriş yaptık. Orada yine sloganlarımızla yerimizi aldık. Bütün emekçi halk bizim ne kadar kararlı olduğumuzu gördü. Bizim yanımızdaki arkadaş ve yoldaşlara nasıl geçtiğini sordüğümüzde hepsi beğendi. Çok iyi geçti dediler ve böyle bir devrimci çalışmanın bir parçası olmaktan sevinç duyduklarını ifade ettiler. Sarıgazi’de DÖB’lü öğrenciler olarak biz de Deniz tişörtlerimizle, Genç Yoldaş dergimizle halkın arasındaydık. Festival 12:30’da bitti. Bizler de alandan ayrıldık. Festival boyunca herhangi bir olumsuz şeye yer vermemek için gösterdiğimiz hassasiyet bizleri çok etkiledi. Ve eğer festivale jandarma vs. saldırsaydı kuşkusuz ki ilk tepkiyi yine bizden alırdı. Çünkü oranın kazanılmasında

bizim, bizim yoldaşlarımızın emeği çoktu. En çok bizim emeğimiz vardı, en çok bedeli ödeyen, orada devrimci bir yükselişin mimarı yine bizlerdik. Bu festivalle bir kez daha herkes devrimci kimdir, nasıl çalışır gördü..

Sarıgazi Liseli DÖB

LİSELER DEVRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK

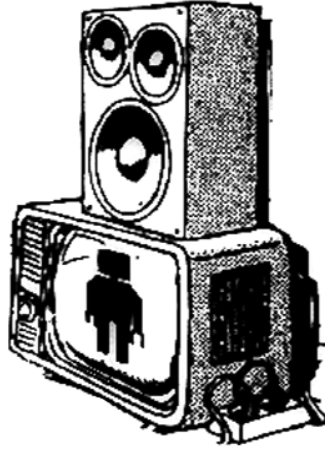
Okulların açılmasıyla baş gösteren faşist baskılar öğrencilerin hayatını her geçen gün biraz daha zorlaştırmaktadır. Özellikle biz devrimci öğrencileri. Okullarda yapılan faşistlik ve şovenizm zirveye ulaşmaktadır. Hala tarih derslerinde Osmanlı Devletini işleyip onların kahramanlık destanlarını anlatıp gericiliği kutsamaları, din derslerinde zorunluluk olması ve insanların inançlarına saygı göstermemeleri... Edebiyat derslerinde dönemin milliyetçi şairlerinin şiirlerinin okunması, müzik derslerinde marşları zorla söyletmeleri, ayrıca birçok hakkımızı elimizden almaya çalışmaktadırlar. Parasız eğitim diyerek öğrencilerden zorla alınan aidat paraları da bunların cabasıdır. Her geçen gün öğrenciler okullarda devletin yıldırma taktiklerini iyice öğrenmekte. Şimdiden beyninizi yıkamaya başlaya-

rak ileride onların yanlışlarını görmememizi, sadece onların sermayesine faydalı olmamızı amaçlamaktadır. Ama biz devrimci öğrenciler asla sahip olduğumuz düşüncelerden vazgeçmeyeceğiz. Çünkü hayatta en değer verdiğimiz şey düşüncelerimizdir. Ne kadar baskı yapıp bizi kendi faşist devletlerinin yanına çekmeye çalışsalar da bunu asla başaramayacaklar. Çünkü biz devrimin gerçekleşeceğine, okullarda özgür olacağımıza her şeyden çok inanıyoruz.

İnanmak başarmanın yarısıdır. Gerçekçiyiz ve imkansızı başaracağız. Ölümsüzleşen yoldaşlarımız Denizler, Yusufar, Hüseyinler gibi her yerde düşüncelerimizi savunacağız. Onların yolundan yürümeye ant içtik.

Ankara’dan bir DÖB’lü

TELEVİZYON; İZLESEK Mİ, İZLEMESEK Mİ?

Kimileri “sihirli kutu” der kimileri “şeytan icadı”. Kimileri için hayatın vazgeçilmez bir parçası. Kimileri için ise sadece bir kaç saatlik eğlence aracı, kimileri için büyük bir ekonomik kaynak. Kimileri için büyük kitlelere ulaşmanın büyük bir icadı.

Bunun ne olduğu herhalde aklınıza gelmiştir. Evet, bahsettiğimiz televizyon. Siyah beyaz kanallardan renkli, adını bile duymadığımız birçok kanala geçişi içinde barındıran bir tarih. Tabi son zamanlarda gündeme gelen üç boyutlu görüntü çalışmalarını da unutmamak gerek.

Televizyonun kısa zamanda bu kadar hızlı bir ilerleme göstermesi onun ne derece önemli bir araç olduğunun iyi bir işareti. Bu ilerleme artık öylesine büyük bir boyuta ulaştı ki herkes bunun bir değerlendirmesini yapabilir. Biz burada sadece televizyonun nasıl bir işlevde olduğuna dair bir şeyler söylemekle yetineceğiz. Bir şeyler diyoruz, çünkü televizyonu bütün yönleriyle ele almaya kalkarsak bir yazı dizisi yazmamız gerekecek.

Milyonlarca kişiye aynı anda hitap etme imkanı sağlayan TV bu yönüyle iyi bir propaganda aracı. Eğer TV'nin kontrolü ve denetimi sizin elinizdeyse ken-

di düşüncenizi insanlara kabullendirme aşamasında epey yol kat etmişsiniz demektir. Günümüzde bu denetimin kimde olduğu herkesçe malum ve günün yirmi dört saati bize TV'den ne verilmek istendiği de.

Bu biraz daha açarsak, şu bildiğimiz Star, Kanal D, ATV, Show, gibi kanalların içeriğine değinmeden geçemeyiz. Sabahtan başlayan kadın programları ve onların ardından evlendirme, akabinde yardım programları ve kısa bir süreliğine haberlerden sonra tekrar yarışma programları diziler ve bir sürü şey. Bu sıralanışı niçin bu kadar önemliymiş gibi verdiğimiz merak ettiyseniz söyleyelim. Önemli çünkü bu programları yapanlar kendi amaçları doğrultusunda programların saatini müziğini kısacası her şeyini en ince ayrıntısına kadar planlıyorlar. Onların bu titizliğini biz de onları deşifre etmekte kullanmaktan hiç çekinmeyeceğiz.

Acaba hiç düşündünüz mü? Son zamanlarda bu para dağıtan yarışmalar niçin yapılır? Bunlar ne diye tasarlanır ve insanlara sunulur? Verilen miktarlara baktığımızda o kadar da küçük olmadığı görülüyor. Şuan bir çok insanın hayatı boyunca kazanamayacağı ve bir çoğumuz için hiç görmediğimiz ve göremeyeceğimiz rakamlar. Kapitalist sistemin insanların yaşam koşullarının her geçen gün dibe vurmasıyla sisteme olan güven boşluğunu doldurmak için yapıldığını söylemek yanlış mı olur? Daha önemlisi, bu sömürü sistemini “bireysel kurtuluş” için fırsatlarla dolu bir sistem olarak sunma olanağı vermez mi?

Milyonlarca yoksul insana “Bakın hala sizin için bir şeyler yapıyoruz.” diyerek insanlığı açlığa ve sefalete sürükleyen nedenlerin temeline inmelerine karşı oluşturulan setlerden biri değil mi?

Kendi vicdanlarını rahatlatma, iyiliksever, yardımsever gösterme adına yoksul insanlara yardım etme bahanesiyle yapılan programlara ne demeli. Örnek vermek gerekirse; böyle bir programın birinde, bir aileyi ekrana çıkartıp onların çoğu geceler aç yattıklarını, çok zor şartlarda yaşadıklarını anlatılıyor. Ardından

yardım adına oradaki kişilerden beş on kuruş toplanıp aileye veriliyor. Oysa bu programın sunucusu olan banyanın o ailenin bir aylık masrafının bedelinden fazlası üzerindeki elbisenin fiyatı olmadığını kaç kişi iddia edebilir. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu.

Diziler ve kadın programları ise insanların kafasını bulandırma ve insanların kendine yabancılaşmasını tetikleyen iyi bir faktör olarak kullanılmakta. Bizi ilk olarak kendimize ve sonra topluma yabancılaştırmakla insanlığın çektiği acılara uzaklaşmamızın planlarının bir parçası değil midir? Bunlar sadece burada ele alabildiklerimiz. O ekranlardan bize o kadar çok şey enjekte etmek istiyorlar ki burada sadece isimlerinin sayılması bile bir güç. Kısacası bize verilmek istenen kültür burjuvazinin yozlaşmış çürümüş ahlakından başka bir şey değil. “Şimdi bize televizyonları camdan aşağı atın mı diyorsunuz?” dersiniz, tabii ki yanıtımız hayır olacak. Çözümün bu olmadığı bir kesinlik. Biz teknolojinin insanlığın çıkarına, yetenek, düşünce ve yaşamını geliştirecek biçimde kulla-

nılmasından yanayız. Bunun içinde önce tekelci kapitalist özel mülkiyetin toplumsal mülkiyet haline getirilmesi gerekiyor. Tüm iletişim araçları tekellerin elinde olduğu sürece TV ‘lerden beyinlerimize çürümüşlük cehalet akmasını durduramayız.

İkinci olarak televizyonu bir sosyal yaşamın parçası olarak görüyor ve bu açığı nasıl kapatacağımızı düşünüyorsanız; ilk adres olarak yapılan devrimci etkinlikleri (paneller, söyleşiler, konserler, piknikler, sınıfsal çalışmalar) gösterebiliriz. Bunlar bizim yaşamı tüm gerçekliğiyle görmemizi, bilimsel eğitimle, devrimci ahlakla yoğrulmamızı sağlayacaktır. İşte o zaman kapitalist kültürle sosyalist kültürün arasındaki uçurumu görebilirsiniz. Onların çürümüş kültürlerini insanları dört taraftan sarmalayıp burjuva bataklığına çekme çabalarına karşı bizlerin bir şey yapmadığımızı, o insanlığa alternatif sunmadığımızı düşünüyorsanız okuduğunuz yazı bunun böyle olmadığını bir kanıtı değil mi?

Bir DÖB’lü

ÇEVRE KİRLİLİĞİ VE İŞÇİ SINIFI

Yaşadığımız dünyanın temiz ve sağlıklı olması ve doğanın ekolojik yapısının tahrip edilmemesi işçi sınıfının en doğal öngörüsüdür. İnsanoğlu doğanın yasalarını değiştiremez. Ancak, doğanın yararlarını daha yararlı, doğanın zararlarını aza indirmek gibi bir sınıf sorumluluğu üstlenmelidir.

En başta emperyalist savaşımlara, nükleer denemelere karşı çıkmalıdır. Bu konumda olan ülkelerin işçi sınıfıyla savaş aleyhtarı dayanışmalar geliştirilmeli ve dünya barışı için mücadele etmelidir. Özellikle dünyada ve yakın komşumuz Irak’ta ABD uçaklarının petrol kuyularını bombalamaları ve onların kükürt oksit dumanları rüzgar ve yağmur sonucu dünyamızı ne kadar kirlettiğini bilmeyen yoktur. ABD’nin Hiroşima ve Nagazaki’ye atom bombaları daha hafızalardan silinmeden yine böyle bir deliliğe baş vurarak, Avrupa ülkelerine füze kalkanları yerleştirdiği gibi, Karadeniz halklarının ortak denizi olan Karadeniz’de “insanı yardım”(!) altında savaş gemileri cirit atıyor. Görünen o ki Türkiye’yi de bu kirli savaşın içine çekmek istiyorlar.

Daha yakın bölgemizde Çernobil gibi nükleer patlamanın etkileri üzerimizdeyken, yeni Çernobiller ya-

ratmak istiyorlar. Ülkemize gelince, çöp atıklarını genellikle işçi ve emekçilerin oturduğu yakın yerlere döküyorlar. Bundan da en çok zarar gören bizler oluyoruz. Ümraniye’deki çöp patlaması bunun en bariz örneklerinden sadece bir tanesidir.

Tuzla’da bulunan zehirli atık varillerinin akıbeti ve dava sonucu daha belli değil. Çevreyi kirletenlere devletin verdiği en ağır para cezası üç ayda toplam 91 YTL’dir.

Peki bu ceza, çevreyi kirleten, attıkları zehirli atıklarla binlerce canlıyı yok edenler üzerinde etkili olabilir mi? Çevre kirliliği konusunda; “banane bu çevreden, kimin ne hali varsa görsün, biz mi düzelteceğiz dünyayı” diyen adam gibi biz de böyle kayıtsız davranabilir miyiz?

Yoksa bütün bu olumsuzlukların karşısında, en bilinçli ve en duyarlı sınıf olan işçi sınıfı, tarihsel bir görev olan ve emekten gelen gücünü ortak dayanışmalarla dünyayı ve ülkemizi kirletenlere karşı olumlu bir mücadeleye dönüştürmeli miyiz? Her şey ve gelecek bizim ellerimizdedir..!

Sargazi’den GY Okuru Bir İşçi

ŞİMDİ

YAR

Bir filmi izlemek için dakikalarca beklediğiniz ve sınırlarınızı bozan ve aslında kapitalizmin kirli çamaşırlarını reklamlar sayesinde dökümleriz. Reklamlar tüketim çılgınlığının artırıldığı, insanların ulaşamadıkları ürünler için hayal kurmasını sağlar. Bu da o insanların düzene bağlılığını artırır. Çünkü kişi bir ürün olarak, çekilişe katılarak araba ya da ev sahibi olabilecektir. Kişi o ürünü alamasa da bu düzenin oyunlarından medet ummaktadır. Gecesiyle gündüzüyle yaşam mücadelesi veren işçi ve emekçiler bir yandan sömürülürken bir yandan da bu öldüren mikroptan beklentiler içindedir. Reklamların insanları düzene bağlama etkisinin dışında bir başka yanıyla bakacak olursak, gözlerimizin görmesinden utanç duyabileceğimiz tablolarla karşı karşıya kalacağız. Reklamlar sayesinde bir burjuvanın nasıl karına kar kattığını, diğer yanda da gündün güne daha da yoksullaştırılan işçi ve emekçilerin hiç hak etmedikleri acı durumlar içinde kaldığını görebiliriz.

Birkaç reklamdan bahsederek içler acısı tabloyu daha net görebiliriz. Bundan 5 yıl önce iki saniyede bir düşen damlalardan sonra söylenen söz şuydu; “Dünya markası bir Beko daha üretildi.” Sonraki yıllarda reklamı değiştirdiler. Yeni reklamda da saniyede bir düşen damlalardan sonra söylenen şu oldu; “Milyonlarca Beko evinizde”.

Yani Bekonun sahibi ileri teknoloji sayesinde birkaç yıl içerisinde daha fazla sermaye kazanma şansı buldu. Ancak BM'nin 2006 raporlarında şu yazmaktaydı; “İyileştirilebilir hastalıklardan ve açlıktan dolayı her 3 saniye de bir insan ölmektedir.” Eğer kıyaslama yaparsak tablo şu olacaktır. 3 saniyede bir ölen bir insana karşılık 3 BEKO üretiliyor.

Bir başka reklamda da ateşler ortasında koşan ve en sonunda kurtulan bir bikinili kadın görmekteyiz. Kadın koştuğu ayaklarının altı bir tekerleğe dönüşmektedir. Söylenen slogan şudur; “Goodyear’la hız tutkunuz artacaktır.” Bu reklam erkeklere seslenen bir reklamdır. Reklamı izleyen erkekler Angelina Julia’nın çekiciliğine aldanırken unuttukları bir konu vardı. O da kadınların kapitalizmde cinsel bir meta olarak kullanıldığınıdır. Bir başka unuttuğumuz ise

Afganistan’da kara mayınları yüzünden ayda ortalama 300 kadının öldüğüdür. Fabrika ve çeşitli iş yerlerinde yılda 1 milyon kadının taciz, tecavüz ve dayığa maruz kaldığıdır. Doğum yapan her yüz bin kadından 1600’ü yaşamını yitirmektedir. Bir başka yandan da barksak bu reklama Türkiye de son 26 yılda 137186 kişinin trafik kazaları nedeniyle öldüğü gerçeğidir.

Reklamları izlemeye devam edelim. Sıradaki reklamda gösterilenler aynen şudur. Anne alışverişten gelir. Çocuklar mutlu bir şekilde karşılar annelerini. Ancak çantadan Kindersupriz

çıkmanın çocuklar kızmaya başlar ama o anda anne arkasına sakladığı kindersuprizi çıkarır. Çocuklar mutludur ve sloganda şudur; “ çocuğunuzun mutluluğu ve sağlığı için kindersupriz almayı unutmayın.” Evet unutmayın çocukları. Hatta yılda yaklaşık 35 bin çocuğun kızamıktan öldüğünü, dünya da her iki çocuktan birinin yoksul olduğunu, 2008 yılında bile 5 yaşına gelmeden ölen çocuk sayısının 10 milyon olduğunu, yeterli su ve sağlık imkanlarının olmaması nedeniyle her gün ölen çocuk sayısının 3900 olduğunu asla unutmayın.

Hafızalarımızı yoklamaya devam edelim. Bir işaat makinesinin demirlerinin üzerinde ve bütün kent in ayakları altında işçilerin ellerinde mcdonald's ve

cocacola ile yemek yediği bir reklam vardı. İşçiler çok mutlu gösteriliyordu. Söylenen slogan; “ yükseklerdeki keyfiniz” di. Eğer bu reklamı hatırlamıyorsanız size hemen başka bir şeyi hatırlatayım. Gerekli önlemlerin alınmamasından ve sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle Tuzla tersanelerinde 1 yılda 96 işçi yaşamını yitirdi.

Reklamlar yayınlanmaya devam ediyor ve her üç saniyede bir insan ölüyor, her gün 3900 çocuk ölüyor. Sizleri bu düzene bağlayan bu reklamlardan kurtulmanın da tek yolu insanlığın kurtuluşu olan sosyalizmi kurmaktır. Bunun içinde gençliğin işçi sınıfının iktidarı olan sosyalizm için savaşmak ve örgütlenmektir.

Marmara Üniversitesi'nden DÖB'lü Bir Öğrenci

Kapitalist ekonominin gelişmesi ve tekelci kapitalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte sınıfsal çelişkiler daha da belirginleşmektedir. Gençliğin işçi unsurlarıyla burjuva unsurları arasındaki ayrışma da bu çerçevede kuvvetlenmektedir. Bu yüzden bütün sorunlarda olduğu gibi gençliğe dair yaklaşımlar da sınıfsal bir temel üzerinde yükselmelidir. Farklı sınıflardan gençleri ve sorunlarını aynılaştırarak ele alan ve bu doğrultuda çözümler oluşturmaya çalışan bakış açılarının gerçeklik duvarına toslayacağı açıktır. Genç işçilerin ve işçi çocuklarının kaderi işçi sınıfınınkinden bağımsız değildir.

Bu noktada genç işçilerin örgütlenmesi, işçi sınıfının genel örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi mücadelesi içinde özel bir anlam ifade etmektedir. Yenilgi psikolojisinin yarattığı moral bozukluğunun dışında kalmış olmaları itibarıyla geleceğin mücadelelerinin kadroları olma potansiyellerine sahip bu gençler, işçi sınıfı kavgasının da geleceğidir. Çünkü kapitalizmi alt edebilecek yegane güç, ancak devrimci işçi sınıfı hareketiyle, devrimci gençlik hareketinin Marksizm-Leninizm yol göstericiliğinde kaynaşmasıyla mümkün

olacaktır.

Kapitalist sistemin yoksullukla sindirdiği, derin bir yabancılaşıma ile yüz yüze bıraktığı, bireysel kurtuluş hayalleri ile oyalayıp yozlaştırdığı ve içinde bulunduğu koşulların mutsuzluktan başka bir şey üretmediği gençliğin işçi unsurlarının, Marksizmin devrimci toplumcu düşünceleri doğrultusunda mücadele etmek dışında bir kurtuluş yolları yoktur. Gençliğin işçi unsurlarının feneri Marksizm-Leninizmdir. En büyük ihtiyaçları ise Marksist-Leninist felsefeyle aydınlanmak ve örgütlü bir devrimci mücadele ile bütünleşmektir.

İşçi sınıfının eğitilmiş gençleri de, kişisel başarılarının onları parlak bir geleceğe taşıyacağı beklentisinin boş bir hayal olduğunu er geç göreceklerdir. Çünkü kapitalizmin, işçi-emekçi kitlelerin gençlerine genelde sağladığı tek şey, onların ücretli işgücüne katılmalarıdır. Bu yüzden bu gençlerin yerinin işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin safları olduğu artık tartışılmaz bir gerçeklik oluşturuyor.

Bayrampaşa'dan Bir Devrimci İşçi

DEVİRİM AYNI ZAMANDA YENİ BİR İNSAN YARATMAKTIR

Merhaba;

Yakın zamanda tanıştığım yoldaşımız bana ilk adımlarımın nasıl başladığını anlatan bir yazı yazmamı söylemişti. Çoktan yazılmış olması gereken bu yazıyı şimdi yazıyorum. Yazıya Önsöz dergisinin 06-07 kış sayısının “İlk adımlar” yazısını okuduktan sonra başladım.

Kendimin farkına varmam ortaokul sonlarında başladı. Ve o zaman yaşlılarımdan farklı düşündüğümü anladım. Bir yakınımızın ölüm orucunda ölümsüzleşmesi, çevremde sol davalarından yargılanmış insanların bulunması buna etkendi. Ve tabii ki ekonomik koşullar... Kafamda hiçbir şeyin tanımını yapamıyordum. Devrimcilik ne demek, devrimci düşünmek nasıldır? Yapabildiğim tek bir şey vardı; o da karşı çıkmaktı. Önüme sürülen her düşünceye karşı çıkıyordum. Ama öne sürdüğüm düşüncenin savunmasını yapamıyor, karşı çıktığım düşüncenin yerine ne koyacağımı bilemiyordum. Kafamda cevapları olmayan bir yığın soru işaretiyle liseye geldim. Lisede derslerin yoğunluğu, ortam arayışı beni düşünmekten alıyordu. evet, sistemin tam da istediği gibi şekilleniyordum. Sorgulamayan, apolitik liseli gençlik.

Benden iki yıl büyük ablam dışarıya karşı atacağım her adımda ön ayağım olmuştur. Kavgamızla ve mücadelelerimizle tanışmamda da. Ablam dershaneye gittiği dönemlerde eve sürekli dergiler getiriyordu. Getirdiği dergiler bana yabancıydı. Romanlarda kullanılan dilden çok farklıydı. Bu nedenle anlayamıyordum ve onlara yabancıydım. Eve gelen dergilerden Önsöz dergisi daha çok ilgimi çekiyordu. Dili sade ve edebiyat içerikliydi. Ablamla sohbetlerimiz, okuduğum dergi, kafamdaki soruların az çok netleşmesini sağlıyordu. Yine de her şey parça parçaydı. Mesela; okulda bize dayatılanlara bir anlam veremiyordum. Neden saç şekillerine karışılıyor, neden sohbetlerimizin sınırları vardı, neden bunca varlığın içinde bizler yoklukla boğuşuyorduk? Daha sonra bunların sebebinin sömürüye dayalı kapitalist sistem olduğunu öğrendim. Sistem asla farklı düşünceye izin vermez. Bu nedenle tek tiptik, ezberci uygulama vardı, bizler yok-

luk çekiyorduk. Ve bu yüzden sisteme karşı savaşılmalıydı.

Leninistlerle tanıştıktan sonra savaşılması gereken şeyin sadece sistem olmadığını, sisteme göre şekillenen insanların değer yargılarıyla, yasak ve kurallarıyla da savaşılması gerektiğini öğrendim. Örnek vermem gerekirse; ilk defa görüştüğüm yoldaşım biz ayrılırken bize sarılması inandığım bütün değer yargılarını yıkmıştı. Bana farklı bir dünyanın var olabileceğini göstermişti. Ben anladım ki devrimci olmak sadece var olan sistemi yıkıp yerine halk iktidarını kurmak değildir. Aynı zamanda yeni bir insan yaratmaktır. İnsanın içindeki “ben”i yıkıp yenisini yaratmasıdır.

Hatay'dan GY Okuru

Yoldaş

DEVİRİM İÇİN ÖRGÜTLENELİM!
DÖB

OKULLAR EYLEMLE AÇILDI

İTÜ AKADEMİK YIL AÇILIŞINDA PROTESTO: 18 GÖZALTI

12.09.2008

İstanbul Teknik Üniversitesi'nin akademik yıl açılışı için gelen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan öğrenciler tarafından protestoyla karşılandı. Polisin öğrencilere saldırması sonucu 18 öğrenci gözaltına alındı.

İTÜ Maslak kampüsünde düzenlenen açılış töreni için, okul çevik kuvvet ekiplerince ablukaya alındı. Saat 10:30'da Süleyman Demirel Kültür Merkezi önünde toplanan öğrenciler bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının ardından Erdoğan'ın üniversiteden gidene kadar üniversitelerini terk etmeyeceklerini açıklayan öğrenciler eylemlerini sloganlarla sürdürdü bunun üzerine polis öğrencilere saldırdı. Saldırı sonucu 18 kişi gözaltına alındı.

İTÜ'DE GÖZALTILAR PROTESTO EDİLDİ

15.09.2008

12 Eylül Cuma günü İTÜ açılış töreninde gözaltına alınan 18 öğrenci için bir eylem gerçekleştirildi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylem saat 12:30'da İTÜ yemekhanesinin önünde başladı. "Rektörünü de al git" pankartının ardında rektörlük önüne kadar sloganlarla yürüyen öğrenciler burada bir basın açıklaması gerçekleştirerek, yaşanan polis terörünü kınadılar ve polislerin okulları terketmesini istediler. Eylem alkış ve sloganlarla bitirildi.

GAZİ İLKÖĞRETİM'DE "OKUL" EYLEMİ

18.09.2008

İstanbul'un emekçi mahallelerinden biri olan Gazi Mahallesi'nde Gazi İlköğretim Okulu öğrencileri ve velileri öğretmenlerle birlikte "okul" eylemi gerçekleştirdi. Okul binasında okulların açılmasına rağmen bitirilemeyen ve halen devam eden tadilat nedeniyle Gazi İlköğretim öğrencileri farklı okullara gönderiliyor. Buna karşılık mağdur olun öğrenci ve velileri öğretmenlerle birlikte bir eylem gerçekleştirdi.

Gerçekleşen eylemde buna acil bir çözüm bulunması istendi. İsmetpaşa Caddesi boyunca yürüyüş yapıldı. Ardından eylem sona erdi.

KAĞITHANE LİSESİNDE EYLEM

20.09.2008

Okulların açılmasıyla birlikte özellikle liselerde polis baskısı artıyor. Bunun bir örneği de Kağıthane Lisesi'nde yaşandı. Okul giriş ve çıkışlarında polisler tarafından öğrencilere psikolojik baskı yapılıyor, kimi öğrenciler polisler tarafından keyfi bir şekilde gözaltına alınıyor, tartaklanıyor... Yine böyle bir olay 11 Eylül günü Kağıthane Lisesi'nde yaşanmıştı. Bir öğrenci polis tarafından gözaltına alınıp saldırıya maruz kalması, yine başka öğrencilerin polisler tarafından hakaret ve tehditlere maruz kalması 20 Eylül günü gerçekleştirilen bir eylemle protesto edildi. Eyleme devrimci kurumlarda destek verdi. Ayrıca eyleme katılmak isteyen öğrenciler ders saatinin bitmesine rağmen bırakılmayarak tehdit edildi ve Hasan adlı bir öğrenci iki öğretmenin dayacağına maruz kaldı. Bu durum da okul çıkışında protesto edildi.

HACETTEPE'DE SALDIRILARI DEVİRİMCİ DAYANIŞMA PÜSKÜRTTÜ

22.09.2008

Hacettepe Üniversitesi'nde yeni eğitim-öğretim yılı devrimci-demokrat öğrencilere saldırı ile başladı. 22 Eylül Pazartesi günü Beytepe kampüsünde devrimci-demokrat öğrencilerin astıklarına afişleri Özel Güvenlik Birimleri "yasak" diyerek yırttı. Önce Yıldız Anfi'de daha sonra Hazırlık Binası'nda afişleri yırtan ÖGB'ne öğrencilerin tepki göstermesi üzerine ÖGB'liler öğrencilere saldırdı. Ardından hazırlık binasında bulunan stantlara saldırdı ve bir dev-

rimci öğrenci yaralandı. ÖGB saldırısını duyan devrimci-demokrat öğrenciler Hazırlık Binasına toplanarak ÖGB'ne karşılık verdi. Devrimci öğrenciler karşısında çaresiz kalan ÖGB'ler yetmeyince rektörlük tarafından okula jandarma çağrıldı. Yüze yakın jandarma robocop ve panzerle adeta hazırlık binası kuşatılırken dersler iptal edildi ve hazırlık öğrencileri a-lelacele bina dışına çıkarıldı. Burada amaç dayanışma içinde bulunan devrimci-demokrat öğrencilere daha şiddetli saldırmaktı fakat devrimci-demokrat öğrenciler barikat kurarak bunu da geri püskürttü ve ÖGB'den bir kişi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Ardından iki öğrenci rektörlük genel sekreteriyle görüştü. Görüşme esnasında TKP ortak devrimci inisiyatifi hiçi sayarak barikatın derhal kaldırılacağı ve sorun yaratmayacaklarını belirtti. Barikat TKP'nin rektörlüğün tehditleri karşısında sorun yaratmamak için verdiği çaba sonucu açılmak zorunda bırakıldı. Bu gerici tutum sonrası Rektörlük jandarmanın üniversiteden ayrılmasına izin verdi.

HACETTEPE'DE ORTAK BİLDİRİ DAĞITIMI

23.09.2008

Pazartesi günü yaşanan olaylardan sonra bugün de devrimci-demokrat yapılarca bir araya ge-

Yoldaş

lerек durumu teşhir eden ve anlatan ortak bir bildiri ve afiş çıkarıldı. Bildiriye TKP ve Öğrenci Kolektifleri AKP'nin hedef alınmadığı gerekçesiyle imzalarını geri çektiler.

Devrimci öğrenciler bunun üzerine okulda yoğun bir şekilde bu afişleri yaptı yine yoğun bir şekilde bildiri dağıtımı yapıldı. Hazırlık binası içerisine stantlar açıldı, öğrencilere dünkü olaylar anlatıldı. Hiçbir saldırı devrimci öğrencileri yıldıramaz. Mücadelemiz zafere kadar sürecek. Faşizmin anladığı tek dil kitlesel devrimci şiddettir.

AÜ ÖĞRENCİLERİNDEN İŞTEN ATILAN İŞÇİLERE DESTEK: CEBECİ'DE YEMEK BOYKOTU

25.09.2008

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde yemekhane işleten Tadal Yemek şirketi iki aydır maaşlarını ödemediği 5 işçiyi işten attı. İşten atılan işçilerin dayanışma çağrısı üzerine Cebeci'de okuyan devrimci öğrenciler bu çağrıya cevap verdiler. Cebeci kampüsünde yemekhane boykotu başlatıldı.

Tadal yemek patronu iki aydır maaşlarını ödemediği 5 işçinin iç akitlerini hiçbir gerekçe göstermeden fes etti. Bunun üzerine işçiler boyunlarını eğmediler mücadeleyi seçtiler. Hemen kendi aralarında bir bildiri hazırladılar ve sorunlarını öğrencilere anlattılar. Bunu yaparken de dayanışma çağrısında bulundular.

İşçilerin bu dayanışma çağrısı üzerine Cebeci öğrencileri aynı gün işçilerle birlikte bildiri dağıttılar ve yemekhane boykotu kararı aldılar.

Bugün boykotun birinci günü ve öğrenciler işten atılan işçilere sonuna kadar destek vereceklerini, boykotu sürdüreceklerini söylüyorlar.

BOYKOT İKİNCİ GÜNÜNDE YENİ KATILIMLARLA SÜRÜYOR

26.09.2008

Dün Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde başlayan yemekhane boykotu bugün üniversiteye yayılıyor. Boykotun ikinci gününde Ankara Üniversitesi'ne bağlı Tıp Fakültesi, Fen Fakültesi, Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'ndeki öğrenci, öğretim üyeleri ve yemekhane işçilerinden de destek geldi ve bu fakültelere de boykot kararı asıldı.

Boykot daha ilk günden etkisini gösterdi. Tadal yemek patronu daha boykotun birinci gününde işçilerin bir aylık maaşlarını yatırdı ve boykota son verildiği taktirde işçilerin kıdem tazminatlarını da ödeyeceklerini açıkladı. Buna karşılık işten atılan işçiler ve boykottaki öğrenciler bunun bir sus payı olduğunu düşündüklerini ifade ettiler.

İşçiler ve öğrenciler, işçilerin meşru hakları tam olarak sağlanmadığı taktirde, bayramdan sonra boykota AÜ'nin bütün fakültelerinde devam edeceklerini duyurdu.

İşçiler ve öğrenciler patron lehine olan sözleşme maddelerinin işçilerle birlikte yeniden hazırlanmasını, atılan işçilerin işe yeniden alınmasını istiyorlar.

**İşçi, Öğrenci, Emekçi Gençlik,
Boykotta Birleştik!**

Zafer Savaşan Emekçinin Olacak!

DTCF AÇILIŞINDA BAKAN ÇELİK PROTESTO EDİLDİ

06.10.2008

Üniversitelerde yeni eğitim-öğretim yılı açılış törenleri eylemlerle geçiyor. Bu eylemlerden biri de Ankara Üniversitesinde yaşandı. DTCF'de düzenlenen bu yılki açılış törenine katılan Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik devrimci-demokrat öğrenciler tarafından eylemle karşılandı.

Bakan Çelik konuşmasına Aktütün karakoluna saldırı kınayarak başladı. Bunun üzerine devrimci-demokrat öğrenciler şovenizm üzerinden politika yapmaması yönünde Çelik'i uyararak ajitasyon konuşmaları yaparak tüm öğrencileri salon dışına çıkmaya çağırdılar. Salonda atılan sloganlarla birlikte içeri güvenlik görevlileri ve polis girerek Bakan Çelik'i protesto eden öğrencilere vahşice saldırarak salon dışına çıkarttılar. Salon dışında da arbeye yaşandı.

Salon dışında da ajitasyon konuşmaları sürdürülerek işten atılan yemekhane işçileri için yapılan boykota desteğe çağrısı yapıldı.

MARKSİST-LENİNİST SÖZLÜK

ŞOVENİZM

Saldırgan milliyetçilik anlamına gelir. Irkçılıktan aşağı ama milliyetçilikten ise daha yukarıdadır. Ama ne olduğunu daha iyi anlamak için kelimenin kökenine, tarih sahnesine nasıl çıktığına bakmak daha yerinde olur. Şovenizm kelimesinin dayandığı yer, Fransa'nın Napolyon dönemidir. Napolyon ordusunda bir asker olan ve Napolyon'a bağlılığı ile bilinen; Nicolas Chauvin'dir. Bu asker daha sonrasında yani Napolyon sürgüne gönderildiğinde dahi ona bağlı kalmıştır. Napolyon ordusunda savaşırken tam 17 kez yaralanmış ama yine de Fransa'ya ve Napolyona bağlı olarak savaşa katılmıştır. Bu körü körüne bağlılıktan dolayı, daha sonraları ülkelerin özellikle dış politikada saldırgan tutumlarına yani saldırgan milliyetçiliklerine, Napolyon ordusundaki askere atfen Şovenizm denmiştir. İngilizceye Chauvinism olarak geçmiştir.

Şovenizm bugün kendini birçok kılıfta göstermektedir. Sadece dış politikada bir başka ulusa yönelik saldırgan bir tutuma girmenin ötesinde, onu yok sayma, aşağı görme ya da küçük görmek de şovenizm anlamına gelebilir. Yine bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkını yok sayma ya da devrim öncesinde var olduğunu kabul edip devrim sonrasında ise gereksiz olduğunu söylemek, şovenist bir tutum olarak görülecektir. Şovenizm bir burjuva düşüncesidir ve ancak gerçekten enternasyonalist bir duruşa sahip olduğumuz takdirde bu illete karşı durabilir ya da kendimizi koruyabiliriz. Örneğin Kürt

*"Şoven çığlıklar,
her zaman,
oldukça zevkli,
zengin ve pahalı
bir öğlen yeme-
ğinden sonra
alınan tatlı liköre
benzer.
Oysa likör,
boş miğdeler için
iğrenç ve
çekilmezdir"*

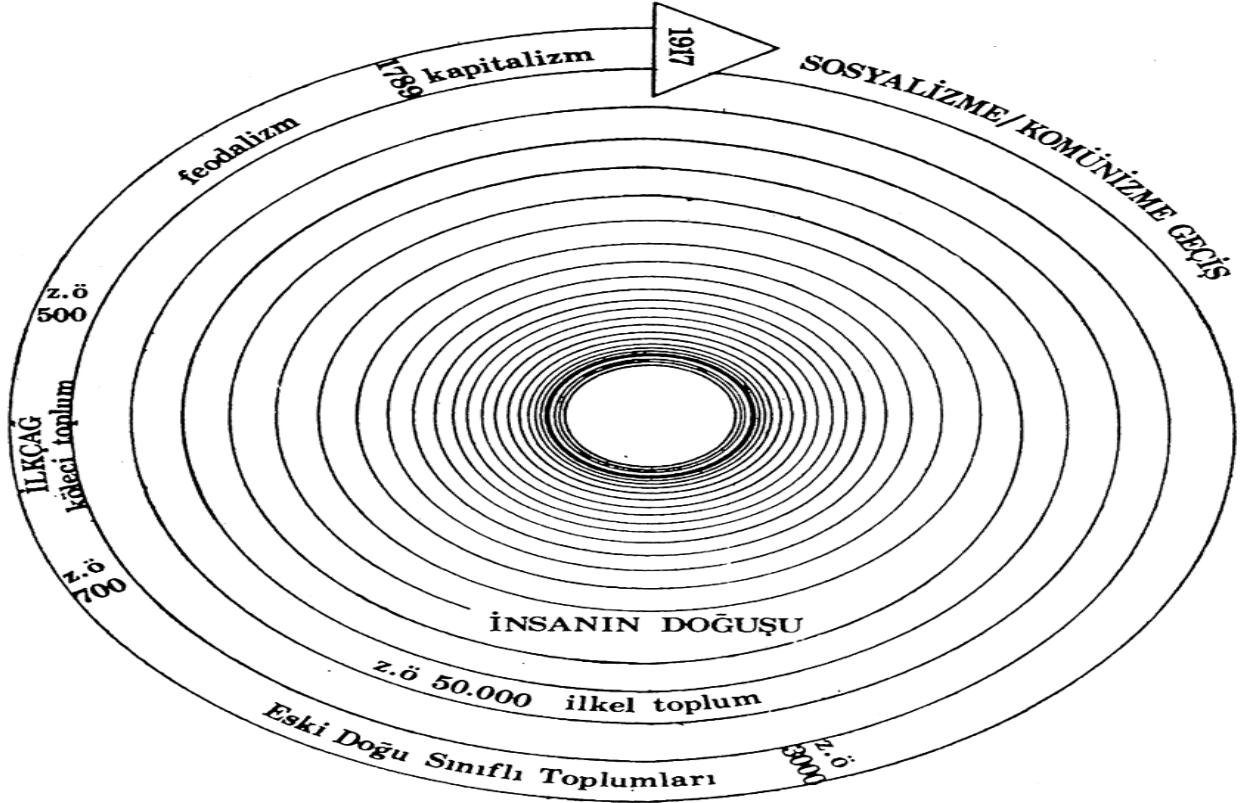

ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını, kendi devletini kurmakta dahil kabul edilmezse bu açıkça şovenist bir tutum olacaktır. Çünkü bu hakkı böyle kabul etmediğimiz takdirde iki ulusun siyasal olarak eşitliğini sağlayamamış olacak ve ezilen ulusun ezilmişliği sona ermiş olmayacaktır. Bu yüzden böylesi bir davranış şovenist bir tutum olacaktır. Yine başka ulusları baskı altına almak, şovenizme denk düşer. Şovenizmin bir başka biçimi II. Enternasyonal dönemlerinde ve özellikle II. Enternasyonal lideri Kausky ve başka ülkelerde ki sosyal şoven liderler; İngiltere'de Fabianler, Rusya'da Çheydze vb. gibi liderlerde görüldü. Emperyalist savaş döneminde bu dönemler bir başka ulusun proleteriyasına karşı kendi ülke burjuvalarını desteklemiş ve savaşa girmiştir. Yani yurt savunmasına. "Biz sosyal-şovenizmden, güncel emperyalist savaşta yurt savunması fikrinin kabul edilmesini, bu savaşta sosyalistlerin "kendi" ülkeleri burjuvazisi ve hükümetleri ile bağlaşmasının doğrulanmasının, "kendi" burjuvazilerine karşı proleter devrimci eylemlerin öğütlenmesi ve desteklenmesinin yadsınmasını vb. anlıyoruz....Sosyal şovenizm en gelişmiş oportünizmdir." Lenin.

Sonuç olarak şovenizm bir burjuva çıbanıdır ve proleteryanın, onun genç militanlarının kesinlikle savaşması ve yok etmesi gereken bir çıbandır.

“DEĞİŞİR DEĞİŞMEM DİYEN BİLE!”

DİYALEKTİK SARMAL

“Bu dünya böyle gelmiş böyle gider” sözü koca bir yalan!

Saatın tiktakları neyi anlatıyor?

20 yıl sonra aynada kendimize baktığımızda aynı insanla karşılaşabilir miyiz? Ya duygu ve düşüncelerimiz; onlar 20 yıl sonra aynı kalabilirler mi?

20 yıl önce 1 milyona neler alabilir diniz? Bugün neler alabilir siniz?

20 yılda yaşadığınız kentte neler değişti?

20 yıl içinde küçücük bir spermnden kocaman, düşünebilen, karmaşık bir yapı olan insana nasıl bir değişim yaşadığımızı bir düşünelim.

“Ben değişen bir şey göremiyorum” demek değişimin olmadığı anlamına gelmez. Gözlerimiz aynı illüzyonistlerin (sihirbaz) oyunlarındaki gibi bizi yanıltır. Bazen bir şeylerin değiştiğini fark etmeye bi-

liz. Ancak, bizim değişimi fark etmememiz bir alandan ibarettir. Örneğin biz dünyanın döndüğünü hissetmeyebiliriz ancak Galile’nin dediği gibi “yine de dönüyor”. Yine biz aynı kalmak istesek, değişime ayak diresek de hareket maddenin kendini var ediş biçimidir. Değişim bizim isteğimizden bağımsız olarak vardır.

Değişim hep daha ileri, daha karmaşığa doğru sarmal bir şekilde ilerler. Bizim bu değişim süreçlerindeki ilerletici ya da geriletici etkimiz, değişimin ileriye doğru olan genel seyrini değiştiremez. Ancak hızını etkiler. Doğmuş bur çocuğu annesinin karnına geri sokamazsınız. Hiç bir şey yerinde durmaz.

Evrende nasıl maddesiz hareket olmazsa hareket-siz madde de yoktur. Tüm maddeler çevresiyle etkileşim halindedir. Bu etkileşim hareketin kendisini

DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY DEĞİŞİMİN KENDİSİDİR

oluşturur. Madde tüm değişimlerin aracı ve dünyadaki tüm süreçlerin özünü oluşturan temeldir. Maddenin ayrılmış “salt kendi başına hareket” yoktur. En hareketsiz görünen bir taş bile içindeki atomların sürekli hareket halinde olması ve çevresel etkileşimle birlikte (hava, su, yağmur vs.) kuma dönüşür.

Hareket en genel anlamıyla değişime, bir durumdan ötekine her türlü geçiş anlamına gelir. Hantal, çirkin bir tırtılın, zarif güzel bir kelebeğe dönüşmesi gibi.

Maddenin hareket biçimleri

I) Fiziksel biçimler (yer, hız, kitle, enerji, elektrik yükü, ısı, hacim). Örnek; her türlü yer değiştirme, biçim değiştirme (kayanın su ve rüzgarla aşınması gibi)...

II) Kimyasal biçimler (cisimlerin başka cisimlere dönüşmesi). Örneğin; kömürün elmasa dönüşmesi, 2 hidrojen 1 oksijen atomundan suyun oluşması...

III) Biyolojik biçimler (hayat, bitkilerle, hayvanlarla meydana gelen değişiklikler). Örneğin; canlı hayatın varlığıyla mikroorganizmalardan insana evrim.

IV) Sosyal biçimler (İnsan toplumunda gelen ve yalnızca ona özgü değişiklikler.) Örneğin; taş baltalı ilkel komünal toplumdan, sırtında kırbaç kölelere, krallıklardan sanayi toplumuna ve dev gökdelenleri gölgede bırakan uzaya ilk adımı atan sosyalist insana...

“Gerçekçi olup imkansız iste”yen Che’ler olabilmenin yolu imkansız gibi görünen şeylerin (bu dünyayı sen mi kurtaracaksın) ne kadar gerçekçi olduğudur. Değişimi öncelikle değiştirmek isteyenlerin illüzyonun sınırlarını bir bir çözer gibi görmesi öğrenmesi gerekir ki eskiyi yıkmak yeniyi kurmak (kapitalizmden sosyalizme geçiş) kolaylaşsın.

Yaldas

DİYALEKTİĞE ÖVGÜ

Haksızlık dolaşıyor bugün ortalıkta
emin adımlarla.

Ezenler yerleşmeyi planlıyor onbin yıllığına.

Baskı teminat veriyor; bugün nasılsa
yarın da öyle olacak, diye.

Etrafta duyulan sadece yönetenlerin
sesi-soluğu.

Ve pazarlarda sömürü konuşuyor bağırarak: İşte
Başlıyorum şimdi.

Ve sömürülenlerin bir çoğu da diyor ki
Bizim istediklerimiz gerçekleşmez
hiçbir zaman.

Sözüm yaşayanlara, gerçekleşmez
hiçbir zaman bu
Asla; demesinler.

Garanti olan bugün, yarın için şüpheli
Böyle gelmiş böyle gider
Hayır!

Böyle gelen şöyle gider!
İlk söz yönetenlerin belki

Ama son söz
Yönetilenlerindir.

Kim, hangi cesaretle diyebilir ki: Asla,
hiçbir zaman?

Kim, sebep bu zulmün devam etmesine?
Biz.

Kim sebep olur bu zulmün ortadan kalkmasına?
Yine biz.

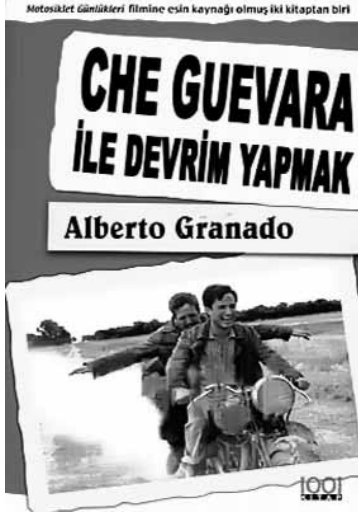
Kim eziliyorsa baş kaldırmalı onu ezene karşı!
Kaybeden dövüşmeli!

Kim durdurabilir safa gireni?

Bugünün yenilenleri yarının galipleridir,
Çünkü, değişmez, değişir, bugün bile!

Bertolt Brecht

CHE GUEVARA İLE DEVRİM YAPMAK

Yazarı:

**Alberto Granado
Jimenez**

Alberto Granado'nun yazdığı bu roman, Ernesto Che Guevara nam-ı değer Che ile çıktığı yolculuk sırasında tuttuğu günlüklerden oluşmuştur. Alberto Granado aslında doktor, biyokimyacıdır ve Che'nin de en yakın arkadaşıdır. Che tüm dünyayı dolaşma

isteği ile yola çıkmış, Latin Amerika'dan başlayıp, bir turist gözü ile değil halkın içinden biri olarak bütün Latin Amerika'yı gezmiştir.

Yolculuk boyunca çeşitli işlerde çalışıp hamallıktan tutun da tıp asistanlığına kadar yaşadıklarını, yaptıklarını tuttuğu günlüklerde anlatmışlardır. Hem Alberto hem de Ernesto 1950'li yıllardaki Latin Amerika'nın tüm gerçekliğini böylece bu günlükte sunmuşlardır.

Aslında bu yolculuk, zengin ailenin tıp okuyan oğlu Ernesto için bir dönüm noktası olmuştur. Ernesto'nun Küba devrimcisi Che'ye dönüşümünün başlangıcı bu yolculukla olmuştur. Yani Ernesto bu yolculukta gerçekleri görerek halkın çaresizliğini, adaletsizliği, hepsini kendi gözleriyle görerek, şahit olarak devrimciliğinin temellerini atmıştır.

Külüstür bir motorsikletle yola çıktıkları için bu kitaba Motorsiklet Günlükleri de denilmektedir. Aynı zamanda bu kitabın filmi de çekilmiştir. Hem Che'nin hem de Alberto'nun yolculuk boyu tuttukları bu günlüklerden yola çıkılarak hazırlanan bu film 50'li yılların Güney Amerika'sını beyaz perdeye yansıtmış ve yaşananlara ışık tutmuştur.

Bu kitapta karşımıza bambaşka bir Che çıkacaktır. Onun bu dönüşümüne şahit olacaksınız ve tüm dünyayı etkileyen bu adamı bu kitap sayesinde daha yakından tanıyıp daha iyi anlayacaksınız.

Belki siz de dünyayı gezmek, dünyayı gezmeye kendi insanlarınızı tanımaya çalışarak başlamak isteyeceksiniz. Tıpkı onların yaptığı gibi. Her ne kadar iki maceraperest gibi gözükseler de aslında o gezi sırasında ayakları tam olarak yere basmıştır.

Bu kitabı mutlaka okumanızı tavsiye eder ve filmini de izlemenizi öneririm.

Arel Üniversitesi'nden Bir GY Okuru

BİR BOLŞEViĞİN ANILARI

Ossip Aronoviç Piatnizki'nin anılarından derlenen kitapta Ekim Devrimi öncesi Bolşevik Parti çalışmaları, çalışmalar sırasında çekilen zorluklar, tutuklamalar, sürgünler, gözetililer anlatılmaktadır.

Bir marangoz işçisinin çocuğu olan Piatnizki Rusya'nın çeşitli kentlerinden sürülmüş sosyalistlerle işbirliği yapan ağabeylerinin yan

ında sosyalizmle tanışır. Sosyalist bilince sahip olmaya başladıkça Bolşevik saflarda yerini alır. Tutuklamalara, sürgünlere, gözetililere rağmen partisinin kendisine verdiği her görevi yerine getirmek için yoğun çaba gösterir. Moskova Bolşevik Parti örgüt sorumluluğuna kadar yükselir. Devri-

min başladığını ise Sibirya'da sürgündeyken öğrenir. Bunun kendisine yapılan bir şaka olduğunu düşünür.

"Akşam olmak üzereydi ki kapının güm güm çalındığını işittim. "Buyrun" dememi beklemeden eksi siyasal sürgünlerden çiftçi Foma Govorek odama daldı, aslında bizim köyde de kalmazdı ve Rusya'da devrimin başladığını söyledi. Ona bugün pek şaka kaldıramayacağımı söyledim. Kansk'da askerlerinde katıldığı büyük bir mitinge tanık olduğu karşılığın verdi. Kent halkı birbirinin özgürlüğünü kutlayıp, evlerini kızıl bayraklarla süslemişler..." Devrim ile sürgünü sona eren Piatnizki her Bolşevik gibi kendini bekleyen görevler için Moskova'ya koşar.

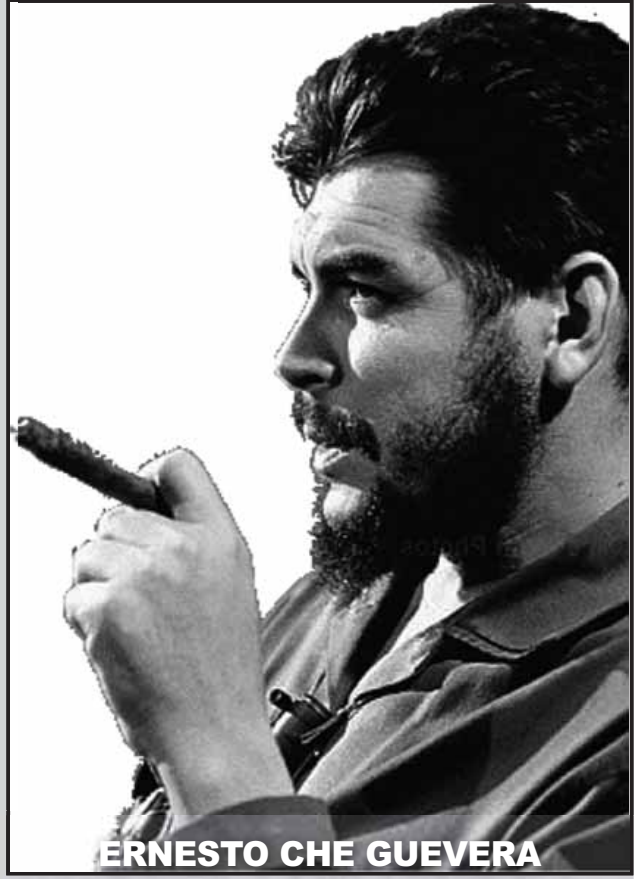
Lenin'le ve devrimin önde gelen liderleriyle yakın bir çalışma içinde olan Piatnizki'nin anılarını anlattığı bu kitapta Menşevik-Bolşevik ayrışması ve Menşeviklere yapılan Bolşevik eleştiriler de dahil Ekim Devrimi öncesi merak edilen bir çok şeyi görmek mümkün.

Diyanbakır'dan Bir GY Okuru

Ç
E
R
N
İ
Ş
E
V
S
K
İ

(....) -17 Ekim 1889

ERNESTO CHE GUEVERA

1928 Arjantin - 8 Ekim 1967 Bolivya

JOHN REED

(...) - 19 Ekim 1920

ÇİGERXWİN

1903 - 1983

**Küba'yi
Savunuyoruz!**

